

FIO017-NUU-MS13 (A)

38 a

I O M H A A T Z M A U T

18

M A I O - 1986

בְּאַדְמִינָּשָׁרָאָל זו האם הזרחייה זו עוצבת דתינו רוחנית
הדרות ומוסידות, זו היא תומכתוות מוסכמת, זו יארת את שמי יהוה בראות
לאנשיות צדקה אונורנו וחותמו ליריעם כלו את שמי יהוה בראות הנצער
ולאחד עוזר נחלה און שפכו בדור החוץ אשר לך פסנויות כל שמי יהוה
בונדו וכאן הצלק שפהלן, ומייקו פלאם לאישו וילודו ברכיה את זריזות
זגדתו.

DA PROCLAMAÇÃO DA INDEPENDÊNCIA DO ESTADO DE ISRAEL

A terra de Israel foi o berço do povo Judio. Aqui sua identidade espiritual, religiosa e nacional foi formada. Aqui conquistaram independência e criaram uma cultura de significado nacional e universal. Aqui escreveram e deram a Bíblia ao mundo.

Exilados da terra de Israel, o povo Judio permaneceu fiel a ela em todos os paizes de sua dispersão, nunca deixando de rogar e esperar por sua volta e a restauração de sua liberdade nacional.

O recente holocausto, que golpeou milhões de Judeus na Europa, provou novamente a necessidade de resolver o problema de carência de pátria e de independência do povo Judio através do restabelecimento do Estado Judeu, que abriria as portas a todos os Judeus e dotaria o povo Judio com igualdade de Status entre a família das Nações.

Consequentemente nós, membros do Conselho Nacional, representando o povo Judio na Palestina e o Movimento Sionista Mundial, estamos reunidos hoje, dia do término do mandato Britânico para a Palestina, em solene assembléia, e em virtude do Direito Natural e Histórico do povo Judio e da resolução da Assembléia Geral da Organização das Nações Unidas, proclamamos o estabelecimento do Estado Judeu na Palestina, a ser chamado "Medinat Israel" — o Estado de Israel.

O Estado de Israel estará aberto à imigração de judeus de todos os países da Diáspora; promoverá o desenvolvimento do país para o benefício de todos os seus habitantes; terá como base os princípios de liberdade, justiça e paz, conforme concebidos pelos profetas de Israel; manterá completa igualdade social e política de todos os seus cidadãos, sem distinção de religião, raça ou sexo.

No meio desta agressão brutal, exortamos aos habitantes árabes do Estado de Israel a preservarem a paz e participarem do desenvolvimento do Estado, na base de cidadania igual e completa e devida representação em todos seus organismos e instituições! — Provisórias e Permanentes.

ESTADOS E PERNAMBUCO
Estendemos nossa mão em paz e amizade a todos os estados vizinhos e seus povos, e os convidamos a cooperar com a Nação Judia independente para o bem comum de todos. O Estado de Israel está preparado para fazer sua contribuição ao progresso do Oriente Médio como um todo.

Chamamos ao povo Judio de todo o mundo a congregar-se a nós na tarefa de imigração e desenvolvimento e de estar conosco na grande luta para a concentração do sonho de gerações para a rendeção de Israel.

בשנות ה-80 (1980) הרכבת הדינמיקה החומרית בקהל קידרונו עז'ן דיזט דיזטן
הנתקה מהוותה והחלה ב庆幸ון ונטול מושג עלי כרגע גוף וזריזות פרטיקולר

שנשנה בבליהו נמיינלאט פוליטיון מונאי יאנין פאלזען פוליזען פולזען ערעדער
אומלען זיך זיין זיין פולזען גאנזן ערעדער על זיך זיין זיין פולזען ערעדער ופֿולזען זיך

שיקום פדרציה ארצותית ופדרציה ציונית. ב-1920 נקבעה מלחמת העצמאות היהודית כWARFARE, ו-1922 כWARFARE. מלחמת העצמאות היהודית נמשכה עד סוף מלחמת העולם הראשונה, ו-1922 כWARFARE. מלחמת העצמאות היהודית נמשכה עד סוף מלחמת העולם הראשונה, ו-1922 כWARFARE.

ב-29 בפברואר 1947 קובלן עזרת הנשים האמונות החקלאות החקלאות
דוקת מטבח ודירות גאנטיניראל ווארטהונרל הונין ואנרט לאבז'
ויאט-טרולר בערך כל העדרות וויז'ריטס ואט דיב' לנטוא
טפלטה הדריל II שבל האגדה והאגדה זנות תען יהודית לריקט את
גדעון און יונת וויז'ריטס.

ג'ליק ומכבשו אנו זוכרי כוועת העם, נאכיז דשאוב העברין
וחתנייה העמיהו ביטס צוים אונדזט חבורין על אונדזט אונדזט
ונכטוקץ זוכרתו העמיהו והחטיאתו ועל פזען חלטער-ער
ערצת האבויות הלאוועת אנו מברירין זיאת על זקנדיין
זקנדיין יונזין באונדזט אונדזט האן בידיגין יאראל.

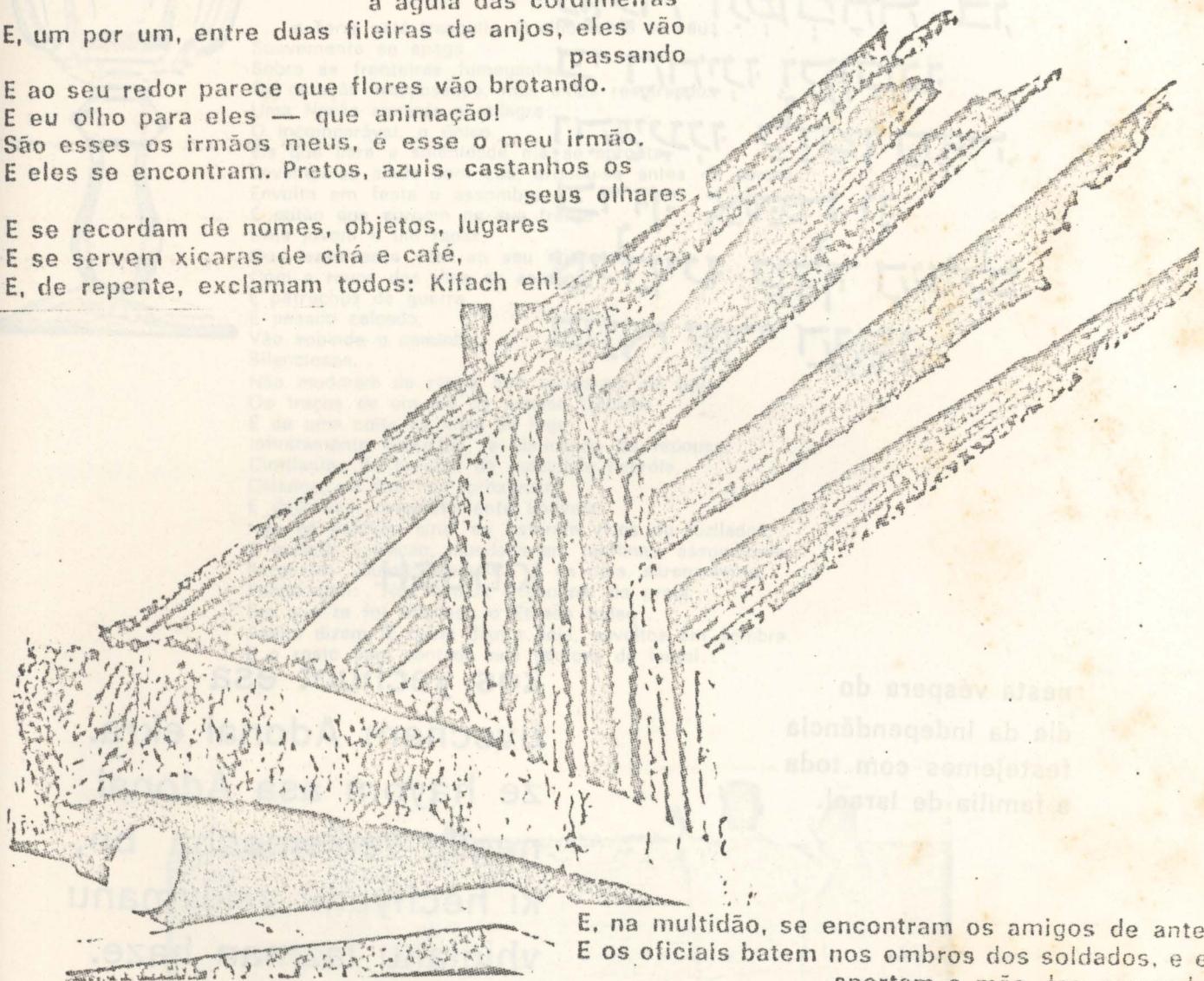
ב' ברכות לזכך נאך כו' מילון הרשות גנץ' מילון העממי ערך ב' ברכות לזכך נאך כו'

אנו כה מודים לך על עזת הרוחך ברכ' היזירונות. במלבדך לא נתקל
ההנורב במלילה ובקשה לא פתרנו כלום במקומך. ואנחנו נטולים כל תומך
שאפשר לנו במלילה. במלילה יתירנו.

卷之三十一

A FORMAÇÃO DOS CAÍDOS

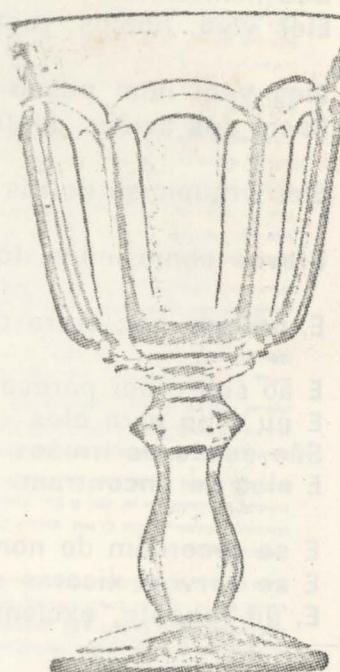
Dos montes, da planicie, do deserto, chegando estão
Eles vêm, nomes, rostos, olhos, e se põem em formação
Eles vêm num passo másculo, fortes, bronzeados
Saem dos aviões destroçados e dos tanques queimados
Eles erguem-se detrás das rochas, das dunas e das trincheiras
Bravos como leões, fortes como o tigre, leves como a águia das cordilheiras
E, um por um, entre duas fileiras de anjos, eles vão passando
E ao seu redor parece que flores vão brotando.
E eu olho para eles — que animação!
São esses os irmãos meus, é esse o meu irmão.
E eles se encontram. Pretos, azuis, castanhos os seus olhares
E se recordam de nomes, objetos, lugares
E se servem xícaras de chá e café,
E, de repente, exclamam todos: Kifach eh!

E, na multidão, se encontram os amigos de antes
E os oficiais batem nos ombros dos soldados, e estes apertam a mão dos comandantes
E irrompem num canto e batem palmas
E quem os ouve, admirados? Moradores do céu:
anjos e almas.
E prossegue o encontro, dia e noite, noite e dia
Porque, lá em cima, um grupo assim jamais havia.
Súbito, eles ouvem vozes conhecidas, em choro,
E eles olham para casa, para papai, mamãe, as mulheres, crianças, irmãos, em coro.
E suas feições emudecem, e eles param
atormentados.
E, então, um deles murmura: desculpe, mas fomos
obrigados
Vencemos as lutas, e, agora, o descanso merecemos.
Esses são os meus irmãos, os irmãos que temos.
E assim estão eles, de pé, a luz nos olhos deles
E somente Deus passa entre eles.
E quando lhe vêm as lágrimas, ele beija em cada um
a ferida
E diz aos seus anjos brancos, com a voz trémida:
São esses os meus filhos, esses são os filhos.

קידוש

כוס יטהנות אשנָא
ובשם יי אֱקָרָא.
זה ייְהוּמָע שׁוֹה יי
נִגְלָה וְשֻׁמְדָה בְּ
בַּי הַחֲנִינָה וְקִוְמָנָה
וְהַמְּעֵנָה לְזִמְן הַמֶּה
בְּרוּךְ אֱתָה יי
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָשָׁלָם
בָּרוּךְ פָּרִי הַמֶּה.

KIDUSH

nesta véspera do
dia da independência
festejemos com toda
a família de Israel.

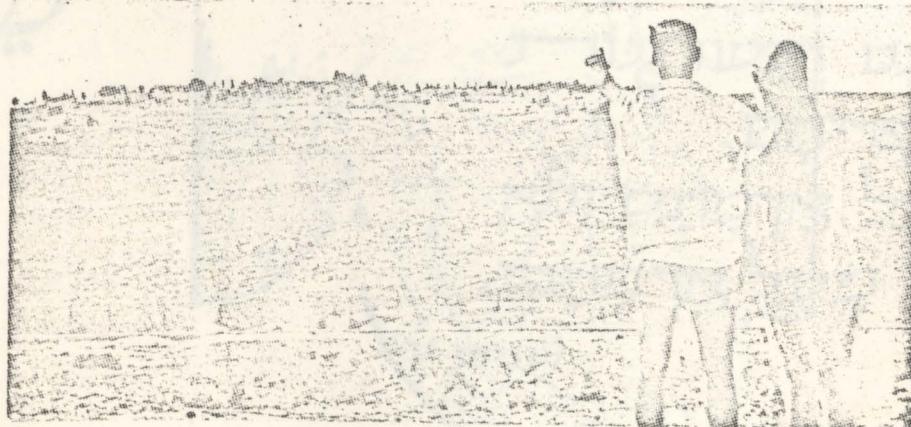
vamos brindar
LECHAIM
um brinde ao
estado de Israel

kos yechuot esa
uvechem Adonai ekra.
ze hayom asa Adonai
nagila venismecha bo,
ki hechyanu vekiymenu
vhigianu lazman haze.
baruch ata Adonai
eloheinu Melech Haolam
bore pri hagafen.

A BANDEJA DE PRATA

"Não se oferece um Estado a um povo numa bandeja de prata". — HAIM WEIZMANN.

... a Terra está tranquila. O olho rubro do céu
Suavemente se apaga
Sobre as fronteiras fumegantes.
De coração traspassado, mas ainda respirando.
Uma Nação aguarda o milagre:
O Incomparável, o único.
Eis que para a solenidade ela se apronta:
Levantou-se ainda com Lua, ergueu-se antes da aurora
Envolta em festa e assombro.
É então que surgem na sua frente
Uma jovem e um rapaz,
Que lentamente vêm ao seu encontro.
Com a roupa dos dias de semana,
E petrechos de guerra,
E pesado calçado,
Vão subindo o caminho.
Silenciosos.
Não mudaram de roupa nem apagaram na água
Os traços de um dia de penoso trabalho
E de uma noite na linha de fogo.
Infinitamente exaustos, e abdicando de repouso,
Cintilantes do orvalho da mocidade hebréia,
Calados, os dois se aproximam,
E detêm-se, completamente imóveis:
Não há nenhum sinal de estarem vivos ou fuzilados.
É quando a Nação, inundada em lágrimas, assombrada,
Pergunta: "Quem sois vós?" E os dois, serenamente,
Respondem: "Nós somos a bandeja de prata
Em que te foi ofertado o Estado judeu".
Assim dizem. E caem diante dela, envoltos em sombra.
E o resto será contado nos códices de Israel...

HÁ três princípios pelos quais daremos a vida, e dos quais não abriremos mão:

ראשות

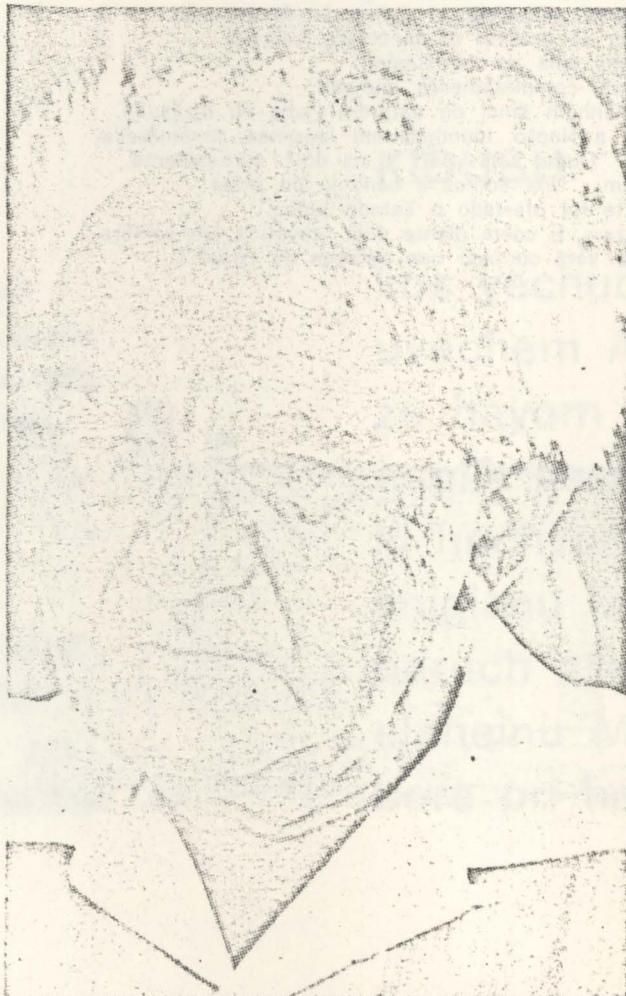
A livre imigração judaica,

צְבָא

O nosso direito de reconstruir os ermos de nossa terra,

זֶלֶת

A independência política de nosso povo em sua terra.

David Ben Gurion

Como os mais representativos estadistas de sua geração, David Ben Gurion almejava alcançar a libertação nacional de seu povo para atingir um mundo mais justo, com a abolição das desigualdades sociais: Chegou à Palestina com a segunda leva migratória no início do século XX.

ABRAM OS PORTÕES

Abram os portões, largamente,

Para que passe a preciosa corrente:

Papai

e mamãe,

o irmão, a irmã,

o vovô e avó

o tio, a tia,

Netos e bisnetos,

Na carruagem enfeitada.

Abram os portões, largamente,

Para que passe a preciosa corrente.

וַיְשִׁבֵּת אֹתֶת שְׁבָחוֹת עַל
וַיְשִׁזְאַל וּבְנָה עָרִים

גְּשֻׁטוֹת וַיִּשְׁבוּ וַיִּטְعֻן קְרָמִים
וַיִּסְתֹּחַ אֶת יָנָם וַיִּשְׁוֹר בְּגֹזֶר
וַיִּאֲכַל אֶת פְּרִיָּהֶם.

וְקָרְעִים יְלִבְשִׁים עַל אֶדְמֹתָם וְלֹא
וְקָרְשָׁה עַד מִעַל אֶדְמֹתָם.

(עמ' ט)

Mudarei a sorte do meu povo Israel
reedificarão as cidades assoladas e nelas habitarão,
plantarão vinhas e beberão,
farão pomares e comerão seu fruto.
Planta-los-ei na sua terra que lhes dei,
já não serão arrancados.

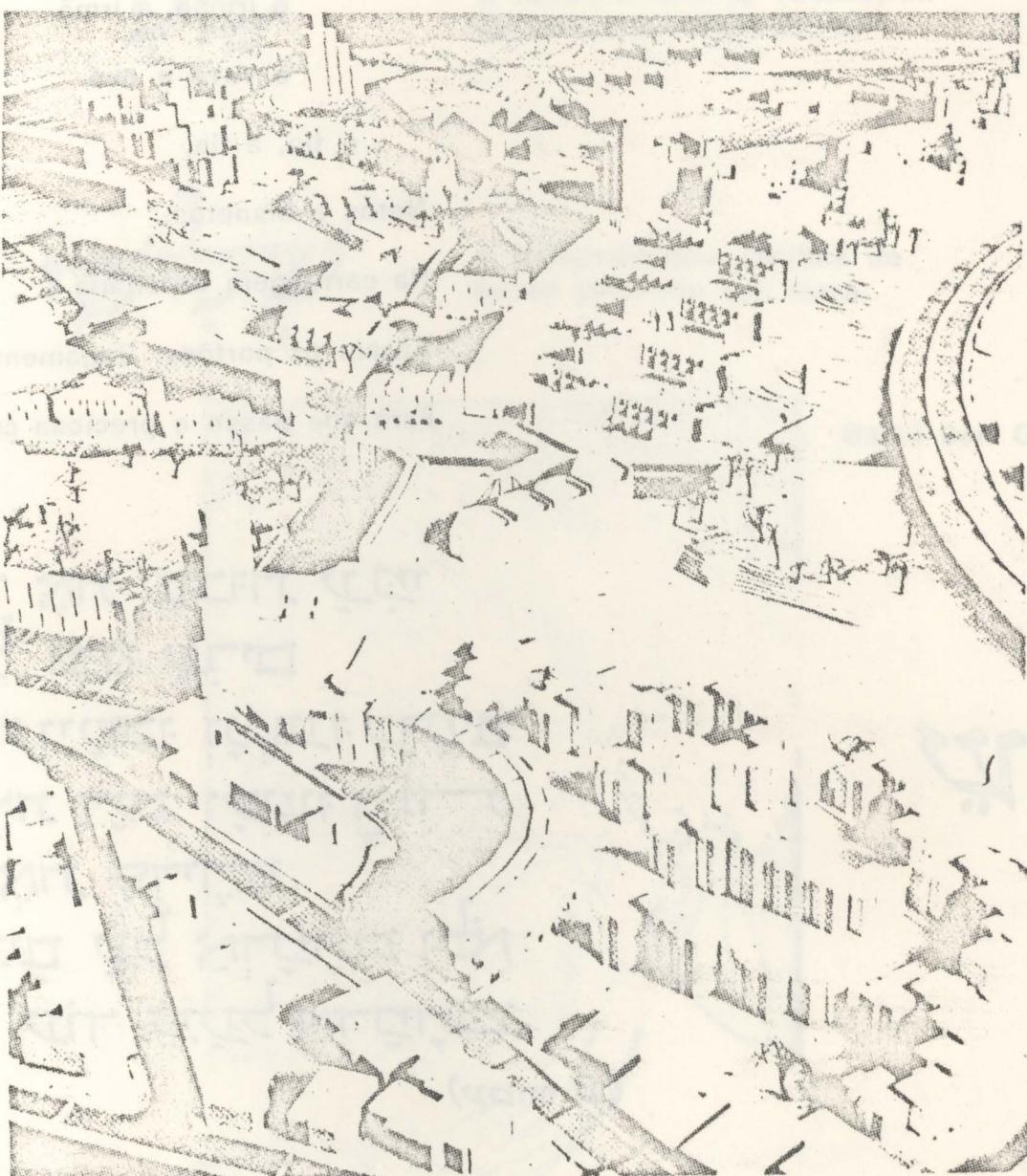
(Amos, 9, 15)

É BOM VER CASAS EM CONSTRUÇÃO

Acontece a gente passar por um terreno baldio, deserto, abandonado — e de repente vê-se duas ou três pessoas circulando na área, medindo e marcando, trocando idéias, anotando. A gente percebe: aqui vai haver construção.

As paredes crescem como da noite para o dia. É maravilhoso ver como diariamente os construtores se elevam subindo com seus andaimes, breve darão inicio à construção do telhado.

Mil vezes melhor ver as casas construídas em nosso Estado. Benditas sejam as mãos, uma que realiza o trabalho e a outra que liberta.

... frente a deserto e ermo
é este o povo nascido de novo em sua pátria
sobre esta mesma terra.

Nesta mesma terra antiga

banhada em sonhos e anelos

é este o povo que abraça a terra
que toda ela lhe pertence.

E recordarás as gotas de suor que tua terra bebeu
e te erguerás então frente a montanhas e mares,
e de fronte altaiva

bradarás com forças que esta é a terra de teus avós
que dança em teu redor.

De repente calarás, é o inimigo que desponta.

Hertzl anotou em seu diário:

A idéia já é antiga. Trata-se do ressurgimento do Estado dos Judeus. Eretz Israel é o jamais esquecido país de nossos antepassados. Ao recordá-lo estremece o coração de nosso povo e muitos virão ao ouvir o seu apelo. Cada um de vós traz consigo um pouco da terra da promissão.

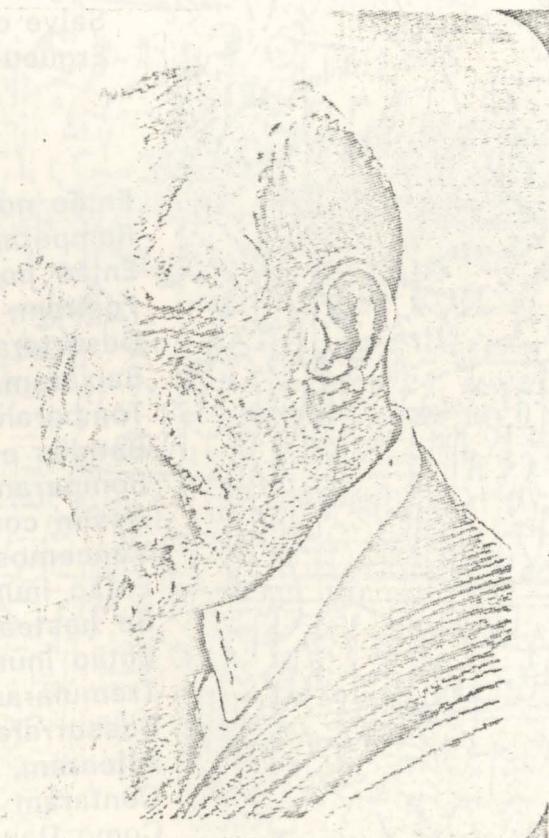
Acredito piamente: uma nova e maravilhosa geração judaica surgirá de Israel. Os Macabeus ressuscitarão.

Os judeus que quiserem, alcançarão o seu Estado. Chegou a hora de sermos livres em nosso solo.

Se quiserdes isto não será uma lenda!

— O Estado não passa de um marco ao qual deveremos dar conteúdo, não é senão a senda para alcançar a essência. O principal é o conteúdo do Estado. Esta meta virá somente quando neste marco o povo judeu ingressar com toda a sua tradição e todo o seu vasto conteúdo — a essência será dada pelo povo judeu com beleza e esplendor verdadeiros, não ruidosamente, não com bandas e fanfarras. A libertação do povo de Israel virá num tom suave e contido; virá das aldeias, das fábricas, das escolas e da soma de todos os nossos esforços, se forem verdadeiros. O povo de Israel é o povo eterno, tudo que construirmos em Israel deverá trazer no seu âmago a base do eterno.

Palavras de Chaim Weitzmann, 1.º Presidente do Estado de Israel

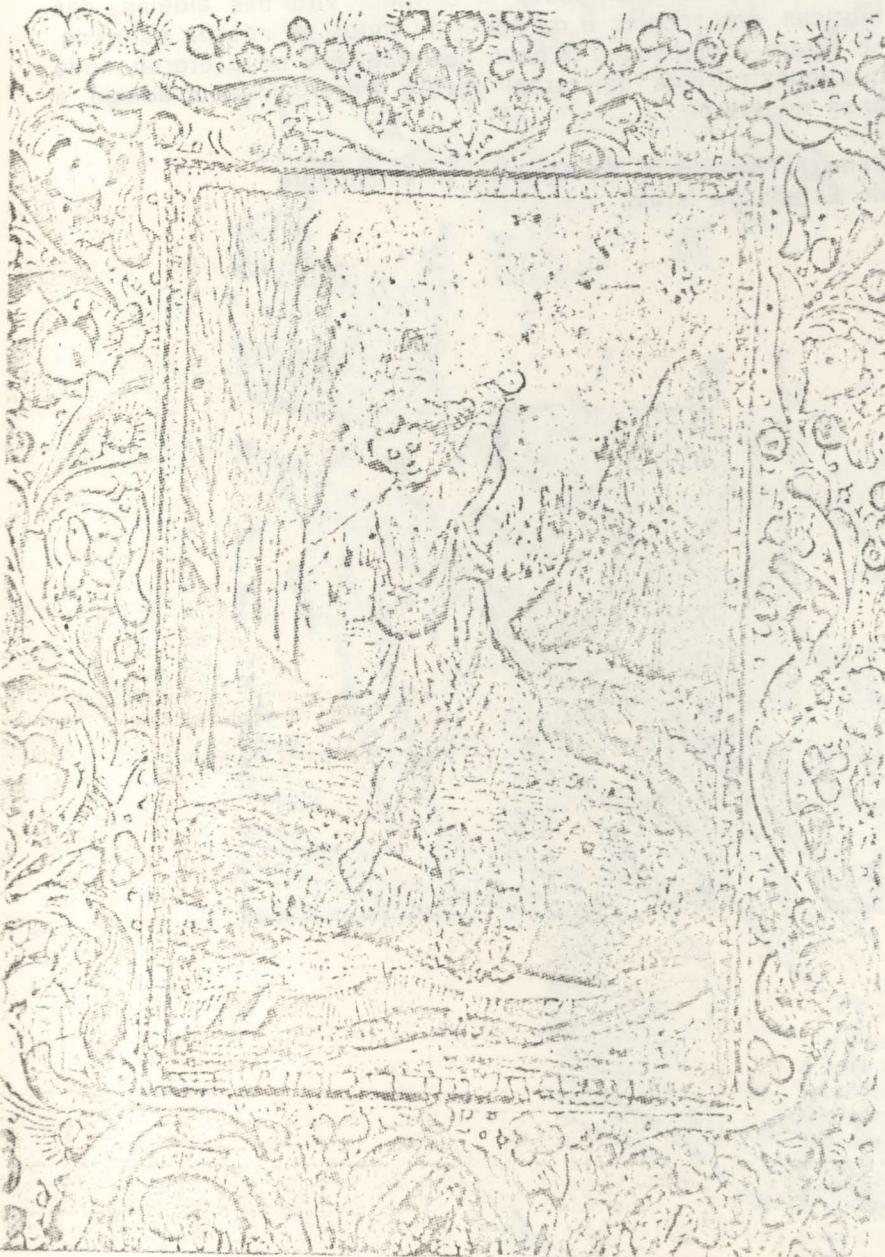

Vamos brindar à segurança de Israel

A GUERRA DA INDEPENDÊNCIA

E então os sete reis
Atacaram Israel.
E então os sete reis:
Aman,
Yemen,
Beirut,
Damasco e Saud,
Egito e Babilônia —
Avançaram sobre Israel.

Decidiram apagar o nosso nome
Da face da Terra.
E então, nas sete fronteiras
A guerra começou.
Então, nas sete fronteiras —
Jafa,
Acre,
Nazareth,
Beer Sheva e Eilat,
Ein Guedi e Dafna —
A guerra começou.
Salve os nossos heróis,
Ergueu-se o braço de Israel!

Então nos sete caminhos
Romperam-se os arrogantes —
Então por sete caminhos —
Fugiram,
Desertaram,
Baixaram,
Tombaram e escapuliram
Batidos e doloridos —
Romperam-se os arrogantes.
Assim como antigamente
Vencemos os numerosos!
Então inúmeras bandeiras
Se hastearam em liberdade.
Então inúmeras bandeiras —
Tremularam,
Sussurraram,
Altearam,
Contaram maravilhas,
Como Dani, Uzi, Rut
Desfraldaram a bandeira da liberdade
E Israel comemora
O Dia da Independência!

Vamos brindar

ao

Povo

de

Israel

JERUSALÉM

Sobre os Montes de Judá
Ela se elevanta Jerusalém.
É antiga Jerusalém
É jovem Jerusalém,
É a Eternidade Jerusalém.
De ano para ano, de geração a geração
Reluz a cidade de Jerusalém.
É longínqua Jerusalém,
É próxima Jerusalém,
É a Eternidade Jerusalém.
Nos livros de oração
Se fortalece Jerusalém.
É consoladora Jerusalém,
É festa Jerusalém,
É a Eternidade Jerusalém.

Oriente, Ocidente, Norte, Sul,

Curvam-se para Jerusalém.

Há Inteligência em Jerusalém,

Sabedoria em Jerusalém,

É a Eternidade em Jerusalém,

E o Pastor, o Rei,

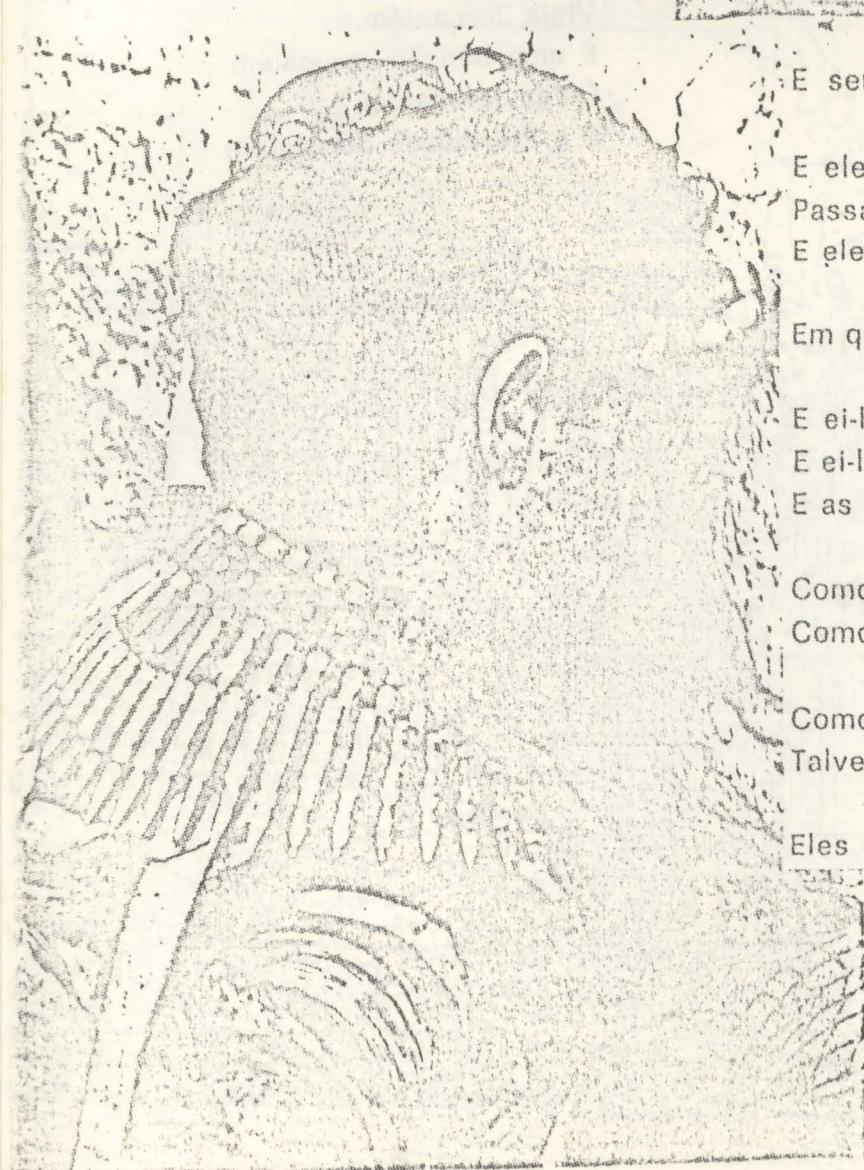
Vigia Jerusalém.

É uma bênção Jerusalém,

É Paz Jerusalém,

É a Eternidade Jerusalém.

PARAQUEDISTAS CHORANDO

E seus tanques são como o Carro de Fogo d
Elias, o Profet
E eles passam como o trovão
Passam com fúria, com paixão
E eles se lembram dos milênios terríveis, —
é tanto —
Em que nem sequer havia um muro para derrama
o prant
E ei-los, respirando fundo, aqui em frente
E ei-los com a dor terna, olhando aqui, bem rente
E as lágrimas caindo, eles se entreolham
pasmand
Como pode acontecer paraquedistas chorando
Como é possível que eles toquem o muro com
emoção
Como é que do choro eles passam à canção?
Talvez porque com dezenove anos, nascidos a
surgir o Estado
Eles traziam dois mil anos como legado.

Jerusalém de Ouro

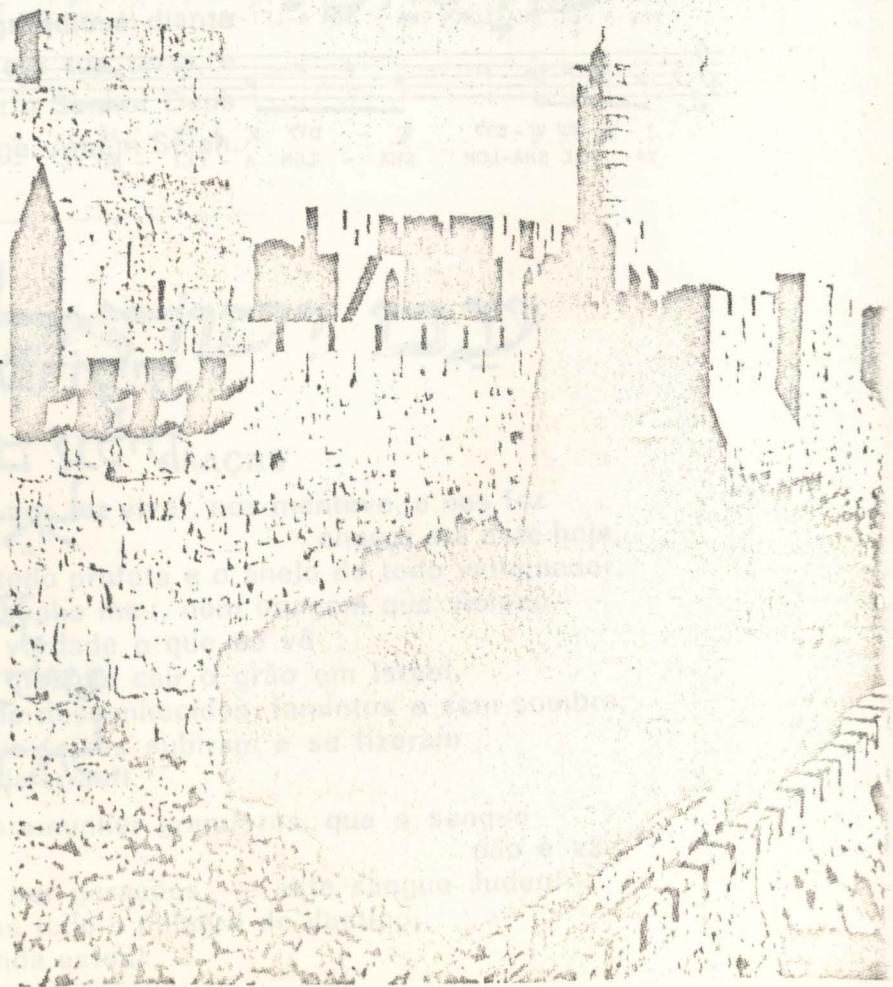
O ar dos montes puro como vinho,
E o aroma do pinho,
Carregados pela brisa do entardecer
Ao som dos sinos.
Suas árvores e pedras adormecidas,
Repousa a cidade solitária
Présa em seu sonho
seu seio uma muralha.

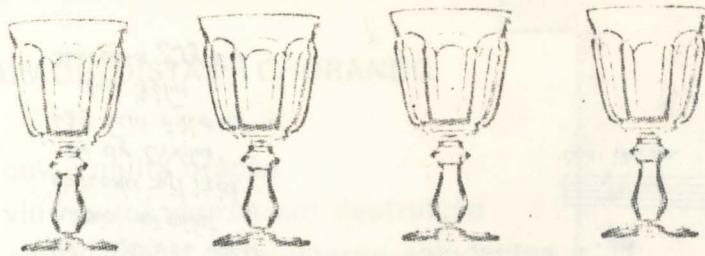
Jerusalém de ouro
De cobre e de luz
De todas tuas canções sou lira.

Como secaram os poços dágua,
A praça do mercado vazia.
Ninguém mais sobe ao Templo
Na cidade velha.
E nas cavernas rochosas
Assobia o vento.
Ninguém desce ao Mar Morto
Pela estrada de Jericó.

Jerusalém de ouro...

Mas hoje, vindo cantar-te
E coroar-te
Sinto-me o menor de teus filhos
E o último de teus poetas.
Pois teu nome queima os lábios
Como o beijo de uma chama.
Se eu te esquecer Ó Jerusalém...
Que és toda de ouro.

Vamos brindar à Paz em Israel e no mundo

געה שלום

הלהקה: נוריות הירש

The musical score consists of five staves of music with corresponding lyrics in Hebrew and English. The lyrics are as follows:

וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל
וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל
וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל
וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל
וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל

וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל
וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל
וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל
וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל
וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל

וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל
וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל
וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל
וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל
וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל

וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל
וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל
וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל
וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל
וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל

וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל
וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל
וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל
וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל
וְלֹם שָׁלֹם אֶלְךָ יִשְׂרָאֵל

עֲזֵבָה שְׁלֹם בְּפָתָחִין
הַזֶּא יַעֲשֵׂה שְׁלֹם עַלְינוּ
וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל

וְאִמְרוּ אֶמְןָן
יַעֲשֵׂה שְׁלֹום עַלְינוּ
וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל.

Nosso pai que estás no céu, rocha de Israel e seu redentor, abençoa o Estado de Israel, início de nossa redenção. Defende-o sob a asa de tua magnanimidade, e estende sobre ele a cobertura de tua paz, e envia tua luz e tua verdade aos seus dirigentes, ministros e conselheiros, e agracia-os com os teus bons pensamentos.

Fortalece as mãos dos defensores da terra de nossa santidade, e dá-lhes, Deus nosso, um apoio. Engalana-os com a coroa da vitória, dando paz à nação e uma alegria eterna aos seus habitantes.

E nossos irmãos de toda a casa de Israel chama-os em todas as terras de sua dispersão e leva-os, depressa, soerguendo-se, para Tzion — a tua cidade —, e a Jerusalém — lar do teu santuário, conforme escrito na Bíblia de Moisés, teu servo: "Se teus remanescentes estiverem no extremo do céu, de lá te reunirá o teu Deus, e de lá te buscará e te trará teu Deus à terra que teus antepassados herdaram, e tu a herdarás e farás melhor e mais que teus avós".

E unifica nossos corações para o amor e para o temor de teu nome, para guardar todas as palavras de tua Bíblia, e envia a nós, depressa, o filho de David, o Messias da tua justiça, para resgatar os que esperam a tua salvação final.

Aparece no esplendor da tua força grandiosa diante de todos os que estão no mundo e em tua terra, e todo aquele que tiver alma em si dirá: o Senhor Deus de Israel é Rei, e seu reino tudo abrange. Amém Selah.

אָבִינוּ

שְׁפֵשַׁתִּים,

צָרֶר יִשְׂרָאֵל

וְזֹא לָנוּ!

בְּרָךְ אַתָּה

מִזְדִּינַת

יִשְׂרָאֵל.

עַם יִשְׂרָאֵל תְּהִ

GRAÇAS

A Deus que nos fez viver, nos manteve, e nos fez

chegar até este hoje,

O ideal de todo profeta e o anelo de todo vaticinador,

Pois não é sonho meu, nem imagem que visiono,

Pois que é verdade o que se vê...

Pois vi, eu mesmo, cair o grão em Israel,

Das mãos de desconhecidos, famintos e sem sombra,

E então seus feixes subiram e se fizeram

Em Estado de Israel!

não é vão,

Pois eu testemunhei grandezas, que o sangue

Derramado por gerações, — este sangue Judeu!

E realizou-se todo o milagre do destino,

E eu vivo inda estou!...

Cinco Poemas de Jerusalém

Yehuda Amichai

OOS MONTES DE JERUSALÉM

qui onde a ruína anseia reerguer-se,
eu desejo é agregado ao nosso.
mesmo os espinhos, cansados de ferir,
querem consolar.
a lápide, arrancada de uma sepultura profanada,
foi colocada na nova muralha, com seu nome e suas datas.
alegra-se, porque não será esquecida.
as crianças, as únicas que poderiam tudo mudar,
brincam entre rochas e ruínas.
elas nada querem modificar.

O cancelamento de uma noite de amor no Neguev
faz nascer uma flor nos montes de Jerusalém.
Coisas se esvaziam e se enchem,
nem sempre você está entre as que se enchem.
O tomilho, nem sempre cura,
mas rasga uma profunda ferida no esquecimento,
Recordação de uma sede antiga.

Todos aqui se ocupam da tarefa de lembrar.
A ruína se lembra, se lembra o jardim,
O poço recorda suas águas e o bosque, que o plantaram,
Lembra-se, na laje de mármore, um holocausto distante
De mesmo, somente o nome de um doador morto,
Para que seja lembrado um pouco mais do que outros.

Mas nomes não são importantes nestes montes.
Como no cinema, quando da lista de participantes na tela
Antes do filme, ela ainda não é interessante; e no fim do filme =
Já não o é mais. Acendem-se as luzes, as letras se dissolvem
E desce a ondulada cortina, as portas são abertas e do lado de fora é
noite.

Para esses montes somente o verão e o inverno são importantes,
Somente o seco e o molhado: e até mesmo as pessoas
São meros receptáculos da água dispersa em volta,
Como poços e cisternas e fontes.

NAS LARGAS ESCADAS - A POSTOS À ESPERA DA FELICIDADE

Nas largas escadas que descem para o Muro das Lamentações
Uma linda mulher me apareceu: "Você não se lembra de mim,
Eu sou Shoshana, em hebraico. Sou outra em outras línguas.
E tudo futilidade".
Assim disse ela na hora do crepúsculo, de pé entre o destruído
E em construção, entre a luz e a escuridão.
Passaros negros e pássaros brancos trocavam lugares
Ao compasso intenso da respiração.
A luz das câmeras dos turistas iluminou também a minha memória:
O que faz você aqui entre o prometido e o esquecido,
Entre o esperado e o imaginário?
O que faz você aqui à espera da felicidade,
Com seu lindo rosto de garota-propaganda do turismo de Deus,
E sua alma dilacerada e rasgada como a minha?

Ela me respondeu: Minha alma está dilacerada e rasgada como a sua
E é isso que a faz bonita,
Como uma fina renda.

uma é Ieshai ob erçor, uão on zâfaz sup lsq oas
azores ob oicini Jeusalé ob obatâl o nôqod, spodob
phukimengom aut ob nes a-dos o-ehneleG. o-ehneleG.
divro e ,sqz aut ob mufredos a sio vidos obnato e
coronha ,zefnophib avos eos ababev aut o cul aut

UM PASTOR ÁRABE PROCURA UM CABRITO NO MONTE SION

Um pastor árabe procura um cabrito no Monte Sion,
E no monte em frente eu procuro por meu filho pequeno.
Um pastor árabe e um pai judeu
Ambos no seu temporário fracasso.
Nossas vozes se encontram sobre
A piscina do Sultão, no vale entre nós.
Nenhum de nós quer que o filho e o cabrito
Entrem no terrível processo
Da música da Páscoa "Um Cabrito".*

Depois achamo-los entre os arbustos,
E nossas vozes retornaram a nós
E choraram e riram por dentro.

As buscas de um cabrito ou de um filho
Foram sempre
Começo de uma nova religião nestes montes.

EU NÃO SEI SE A HISTÓRIA SE REPETE

Eu não sei se a história se repete
Mas eu sei que você - não.
Lembro-me que a cidade estava dividida
Não somente entre judeus e árabes,
Mas também entre você e eu,
Quando juntos lá estávamos.

Dos perigos, fizemo-nos um ventre,
Da guerra mortal, construimo-nos um lar,
Como o homem do norte distante
Que do gelo mortal,
Constrói para si uma casa
Protetora e aconchegante.

Reunificou-se a cidade,
Porém, juntos, lá não estávamos mais.
Sei eu, agora,
Que a história não se repete,
Assim como eu sempre soube que você - não.

O MOINHO EM YEMIN MOSHE

Este moinho jamais moeu farinha.
Ele moeu ar santo e os pássaros
da saudade de Bialik, ele moeu
palavras e tempo triturado, ele moeu
chuva e até mesmo bombas,
mas ele jamais moeu farinha.

Agora ele nos descobriu,
E moe a nossa vida, dia a dia,
fazendo de nós farinha da paz,
fazendo de nós o pão da paz
para as gerações futuras.

DE PONTIAC A JERUSALÉM

Zeev Chefetz

QUANDO EU ERA CRIANÇA

Quando eu era criança, as aulas de judaísmo eram para mim uma espécie de círculo de estudos depois das aulas, parte de meu programa semanal, assim como as aulas de música, exercícios de basquete ou as noites de danças na escola todas as quartas feiras. Eu frequentava a escola judaica dominical, mas lá não estudava muito, e sabia que também não se esperava de mim que estudasse muito. Eu conhecia bem a diferença entre essa escola dominical e a nossa escola verdadeira. A escola judaica dos domingos era principalmente uma atividade social; a escola real era muito mais considerada por meus pais, e para mim ela era um assunto sério.

Afinal, afiliei-me ao movimento juvenil das sinagogas reformistas, fui eleito presidente da Federação Nacional do MSTY e depois para a presidência do NFTY (A Federação Nacional da Juventude das Sinagogas Reformistas). Tive vivências maravilhosas no movimento juvenil, consegui amigos para toda a vida e participei de um sem-número de congressos, atividades criativas, eventos sociais de sábados-à-noite e inumeráveis círculos de amigos.

Aprendi as palavras (porém não os significados) de cerca de uma dúzia de orações e canções populares hebraicas, ouvi numerosas dissertações sobre a responsabilidade social do judaísmo de resolver a maior parte dos problemas do mundo e, em certa ocasião, da qual me recordo muito bem, no acampamento de verão do NFTY em Orwick cheguei até a participar de um grupo de trabalho para reescrever a "Ética dos Pais", sem saber, infelizmente, coisa alguma sobre o Talmud, sobre a Mishná ou sobre os sábios que emitiram aquelas palavras. Receio que todo o meu judaísmo era boa ocupação apenas para os fins de semana ou para as férias de verão.

A AUSÊNCIA DOS COMPROMISSOS JUDAICOS

Talvez o mais importante fosse que todo o meu judaísmo não era suficientemente judaico. Contra cada canção hebraica que entoávamos, havia três canções do americano Buddy Holly; e contra todo grupo de estudos sobre Israel, havia cerca de uma dúzia sobre o desarmamento nuclear ou sobre os direitos

do cidadão. Posto que não tínhamos compromissos judaicos reais, nem nos exigissem qualificações judaicas, o judaísmo se nos afigurava somente como mais um enfoque da América liberal. Nosso único compromisso era levar uma vida moral e escolher o melhor caminho, em resumo: sermos boa gente.

Eu gostava tanto do MSTY que até pensei em ser rabino. Não um rabino "judaico" - como o expressou um de meus amigos da universidade - mas principalmente um líder comunitário, um rabino que fizesse demonstrações em prol dos direitos humanos, que se servisse de ostras nos coquetéis, que participasse de festas semanais de confraternização e jogasse com jovens, em idílicos acampamentos de verão, partidas de Beisebol.

DISNEYLÂNDIA JUDAICA

Para progredir no estudo do idioma hebraico, exigido pelo nosso Seminário Rabínico - o "Hebrew Union College" - tirei um ano de licença da Universidade de Michigan e me inscrevi como "aluno do Exterior" na Universidade Hebraica de Jerusalém.

Foi o ano que mais me rebaixou e mais me surpreendeu em toda a minha vida. Cheguei a Jerusalém sentindo-me especialmente judeu: - NFTY, aulas de hebraico e até aspirações rabinicas - porém após três dias fiquei sabendo que dificilmente eu era judeu de qualquer espécie. Encontrei árabes que falavam um hebraico mais fluente do que o meu; quando visitei o Seminário pela primeira vez, vi-me obrigado a perguntar qual era a diferença entre o Talmud e a Torá; mostraram-me locais bíblicos famosos dos quais eu nunca ouvira falar; assisti a debates relativos a temas judaicos cuja existência eu desconhecia; vim à Sinagoga - do tipo em que oravam meus antepassados antes de emigrarem para os Estados Unidos - e não sabia como portar e o que fazer; e o que mais me humilhou - encontrei jovens judeus de minha idade que dedicaram anos à defesa do País, da terra que vim visitar quase "à toa", como se fosse uma Disneylândia judaica.

Durante aquele ano cheguei à conclusão que ignorava totalmente proceder e viver como judeu. Conhecia bem canções de Natal e da Páscoa cristã e cer-

tamente me sentiria muito "em casa" numa Igreja Batista; li Shakespeare e Hemingway; conhecia datas importantes da história americana, mas em todos os assuntos judaicos - no idioma, na geografia de Israel, na história judaica e na literatura judaica - eu estava completamente perdido, era um ignorante total, um turista em algum país exótico.

Para sorte minha, havia solução para a ignorância que me dominava. Era possível estudar hebraico, bem como história judaica. Dediquei centenas de horas a excursões em Jerusalém, e li, como louco, a Bíblia, contos populares, história judaica, Sholem Aleichem - tudo o que continha em seu seio algo de judaico.

Foi lenta e gradualmente que comecei a viver em estilo judaico. Tomei consciência da "kashrut", pois todos os restaurantes serviam alimentos de carne ou de lacticínios; o sábado, e não o domingo, passou a ser o dia de descanso, e o nono dia de Av e o décimo quinto dia de Shevat, cuja natureza eu antes desconhecia, passaram a ter para mim caráter de festas e dias de evocação repletos de significado. O mesmo, por certo, ocorreu com referência a Sucot, Simchat Torá, Purim e Shavuot.

CRIANÇAS JUDIAS "MOLES"

Antes daquele ano, eu costumava dividir a história judaica em três partes: a época da Mikra (bíblica), dois mil anos de diáspora, opressão e lamentações, e a era de ouro do NFTY. Em toda manifestação demasiadamente judaica eu enxergava algo de "mole" e até desajeitado, como aquelas crianças de cabeças cobertas por "kipot" e usando óculos de lentes grossas, garotos que me fitavam através das janelas do ônibus da Associação das Escolas Hebraicas. Em Israel descobri que nada existe de perturbador no judaísmo de uma pessoa, e que na minha atitude para com aqueles meninos "moles" havia muito mais do que mero lampejo de autofobia.

A medida que aquele ano se prolongava, comecei a matutar mais e mais sobre a essência daquele processo estranho que ~~xx~~ desarraigou certos hebreus da

Terra de Israel, fê-los perambular durante dois mil anos ao redor do mundo, trouxe-os em 1915 às costas dos Estados Unidos e os levou a Pontiac no Michigan, onde eu nasci um ano antes de surgir o novo Estado Judeu. E repente tive um lampejo de idéia de que Israel não somente me proporcionava uma oportunidade de ouro para reencontrar minhas raízes e viver pelos padrões judaicos, mas também uma oportunidade de participar de um dos eventos dramáticos da história moderna. Malgrado a lógica incontestável, apesar de Hitler, surgiu um novo Estado Judeu. Engatinhando ainda, necessitando ainda de defesa, ainda demasiadamente novo para que todo aquele que viesse a tê-lo a ele fosse valorizado. A idéia de que é possível criar novamente uma cultura hebraica, fazer justiça e dar um significado à amarga história de centenas de gerações - essa idéia me conquistou inteiramente o coração. A essa altura, parecima-me que todo o judaísmo que me ensinaram até então era unidimensional e irrelevante, e os temas da minha ordem-do-dia americana-literal - refeições gratuitas nas escolas, demonstrações contra a guerra no Vietnã, cartas às redações dos jornais sobre o desarmamento mundial - tudo isso me pareceu passageiro e irreal. A minha conscientização de que nasci judeu na geração mais emocionante dos últimos dois mil anos judaicos, acabou por diminuir à insignificância o pensamento de retornar ao seio da grande clássica mídia judaica da América, tornando-o carente de imaginação e significado.

Isso foi há dezessete anos, dezessete anos desde que me tornei um judeu completo. Somente em ocasiões muito raras costumo pensar em mim mesmo como judeu, assim como um inglês não pensa na sua britanicidade. Simplesmente, sou judeu. Falo a língua dos judeus, vivo segundo os padrões deles, e meus filhos, nascidos em Jerusalém, encaram o cristianismo como eu costumava encarar o budismo. Deixei de lado alguns costumes religiosos - como visitas freqüentes à Sinagoga e "kashrut", mas eu troca conservo outros costumes. Cheguei às minhas decisões ciente de que, sem qualquer relação com o que eu faça ou deixe de fazer, o simples esquema de minha vida assegura o meu judaísmo e a minha identidade judaica. Ser judeu deixou de ser um ônus ou obrigação ou um adendo perturbador à minha vida. Tudo o que faço é, em algum sentido, judaico.

PERCURSO DE ESPERA

Eu pensava outrora que todos os judeus americanos deveriam emigrar para Israel. Ainda acredito nisso, mas não penso que isso venha a acontecer. O judaísmo não é um acréscimo à América, ele compete com ela, ele é toda uma cultura, com terra própria, com seus ~~XXXXXX~~ costumes, idioma e destinos próprios. O esforço de transformar o judaísmo em "uma das três grandes religiões do ocidente" o restringe e minimiza o seu valor. A comunidade americana se encontra atualmente numa espécie de percurso de espera, esforçando-se desesperadamente para conservar em seu seio os seus jovens, que são dotados apenas de um judaísmo acessório, a fim de que eles - quando chegar o seu dia - possam igualmente preservar os seus filhos, não especialmente judeus, ligados de certa forma ao judaísmo por mais vinte anos.

É forçoso que uma vivência judaica tenha significado maior do que esse. Não é possível que a Bíblia e os Profetas, a Diáspora, Hitler, e o ressurgimento do Estado de Israel não tenham significatividade muito maior do que círculos de amizade, moral universalmente humana e a liga de beisbol da Organização das Sinagogas Reformistas.

Uma criança americana se queda pasma mediante a descoberta de que ela é herdeira de uma cultura antiga. A vivência sionista sempre foi legado de poucos, imaginosos e românticos, nascidos, por alguma razão, com coração judaico. São esses poucos que aderem à grande aventura de Israel, e são os únicos que podem promover a mudança essencial em suas vidas, e ~~atender~~ devolver a si mesmos o seu passado judaico. São os únicos que têm a capacidade de viver no presente judaico e participar da construção do futuro judaico.

O AUTOR

Zeev Hefetz, ex-presidente do NFTY, atuou como diretor do Departamento Governamental de Imprensa. É autor do livro "Dupla Visão; Como a Imprensa Americana ~~Rxxxxxx~~ Deforma o Nosso Ponto de Vista sobre o Oriente Médio". (Tradução de "Keeping Posted" - publicação mensal do Movimento Reformista de Jovens - vol. 30, nº 3).

ASSIM É MEU PVO

Novamente vi meu povo.

Não era uma das maiores cidades, tratava-se de uma cidade média no Sharon: comerciantes, operários, negociantes e desempregados... A manhã estava clara e agradável. Numa manhã dessas o sujeito se levanta e pergunta: será possível numa manhã dessas que a guerra estoure? Ouviu-se dos receptores de rádio a voz do locutor lendo os nomes das unidades de reserva convocadas para se apresentarem.

Como o martelo golpeando a bigorna, assim foram ouvidos os nomes secretos e incompreensíveis das unidades de reserva. A cidade parecia ter contido a respiração.

Parei ao lado do jornaleiro. Mal havia me alcançado o Jornal que pedira quando ele se levanta de repente e diz: Ei, também fui convocado!

Juntou os jornais e partiu. Uma vendedora saiu da loja defronte. Parou ao lado da porta ouvindo atentamente. De repente, fecha a bolsa, ajelta a blusa e se val.

O dono do açougue tirou o avental, fechou o negócio — e foi-se.

Na pracinha um grupo de pessoas rodeava o radinho de pilha. Cada vez que a voz do locutor era ouvida, uma das pessoas do grupo se afastava calada. Como folhas soltas ao vento todos se espalharam quietos e se foram.

Uma jovem de saltos altos veio ao meu encontro. Então, no meio do caminho, a voz a alcançou. Parou, escutou atentamente, rodou sobre os calcanhares e se fol.

A cidade mergulhou num incomparável silêncio.

Já vi cidades em dias decisivos. Já vi povos salindo para a guerra. Vi-os caminhando sob alto-falantes aos berros.

Vi-os em estações de trem, mulheres e mães abraçando-os e chorando. Vi-os marchando enquanto belas jovens os cobriam de beijos. Vi-os saindo com as armas enfeitadas de flores. Ovi-os golpeando os seus pesados calçados, cantando marchas heróicas. Vi-os sorrindo, alegres, entre as cerradas fileiras de multidões exclamando alegremente:

Urras! Viva! Ei! Salve!

Porém jamais havia visto uma cidade erguer-se para cumprir seu dever assim em silêncio. Um povo inteiro vai à guerra quieto e compenetrado, sabendo que está disposto a tudo. Assim foi em Natânia, Kiriat Shmoná, Jerusalém, Tel Aviv e Beer-Sheva.

— Assim é meu povo. E eu não sabia!

כל שוד בלבב טליתם
נפש יהודי הומיה
ולפאתני מזרח קדימה
עין לציון צופיה.
עוד לא אבזהה תקوتנו
התקווה בת שנות אלפים
לחיות עם חפטן בארצנו
ארץ ציון וירושלים.

Kol od balevav pnima
Nefech yehudi homia
Ulefaatei mizrach kadima
Ain letzion tzofia,

Od lo avda tikvatenu
Hatikva bat chnot alpaim
Lihyot am chofchi beartz
Eretz tzion viyruchalaim

תמונהות לתרוכה : א) גראיתם וSSH לבכם

(עשור שנים לחרות ירושלים ושלושים שנה

לעצמות ישראל)

ב) תמונהות קיר + עבדות בקבוצות

ג) משחקי רביונות

ד) ירושלים - SSH תמונהות נבחרות בצבא

ה) ילקוט תמונהות אישים בישראל :

ב.ז. הרצל

צבי שפירא

הרב אברהם קוק

זאב ז'בוטינסקי

יוסף טרומפלדור

מנחם אוסישקין

ברל קצנلسון

חיים ויצמן

דוד בן גוריון

יצחק בן צבי

זלמן שזר

הרב מאיר בן-ailן

הנרייטה סוליד

משה שרת

לווי אשכול

גולדה מאיר

מה יש במרכזה?

- ש��ופיות: א) הר הבית 1
ב) הר הבית 2
ג) רציפות היישוב היהודי בארץ ישראל
ד) ירושלים דמויות ומקומות
ה) ירושלים סמל לאחדות ישראל
ו) ירושלים ארכיטקטורה במרחב הדורות

קלטוות: 1) יום העצמאות: צד א': יום האור

לך ירושלים

נעරה ושם כנרת

מלכות החרמון

המלחמה האחרונית

לו יהיו

צד ב': שיר הוא לא רק מילים

ערב של שושנים

מול הר סיני

מה אברך

ירושלים של זהב

בשנה הבאה

עשה שלום

2) חג ירושלים

יום העצמאות: צד א': היו ימים
השיירות לירושלים
איך נפלו לה גיבורים

הן אפשר

הדגל

כלבו של גידי

צד ב':باب אל וואדי

הפקודה האחרונית

מסדר הנופלים

הפינגן

מגש הכסף

יצאנו את

הילד אשר יקוו

מה זאת מולדת

בשנה הבאה

אהדר מנוון

גלוון: גורוות הירש

בשמחה

A musical score for 'Bashanah' featuring four staves of music with corresponding lyrics in Hebrew and English. The lyrics are as follows:

בָּשָׁא-נָה הַ-בָּא-הַ-בָּא שְׁבָ-עַל שְׁבָ-עַל מִרְפָּא-תְּ-בָ-יְ-בִּיס
BA-SHA - NA HA - BA - A HE - SHEV AL HA - MIR - PE - SLT VE - BIS

בָּשָׁא-נָה רִים-לִי-בְּ-צָהָב כְּ-בָ-יְ-בִּיס
POR TSI-PO - RIM HO - BE - DOT YE - LA - DIM BE-CHOT - SHA YE

בָּשָׁא-נָה בֵּין-בֵּין-בֵּין-בֵּין קָו - קָו - קָו
SA-CHA - KU TO-FE- SET BEIN HA - BA - YIT LE - VEIN HA - SA - DOT OD TIP -

בָּשָׁא-נָה בָּשָׁא-נָה בָּשָׁא-נָה בָּשָׁא-נָה
OD TIR-E KA-MA TOV YI - H - YE BA-SHA - HA BA-SHA-HA HA-BA - A OD TIR -

ב' ח' ז'

נעמי שמר

הלחן: נעמי שמר

פָּהַתְּלָהֶבֶת

תְּמִימָנָה
בְּרִיאָה

תְּמִימָנָה וְעַמְּדָה

...وَلِمَنْ كُلِّي سَقَنْ يَكِيلْ دَيْ

מִתְּבָרֶךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ עָלָיו
שְׁלָמָה וְעַצְמָה וְעַמְּדָה
בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ עָלָיו

שיד הפלמ"ח

זעט בבל גלעד

החלון: ג'וד זהבי

מִזְבֵּחַ תְּמִימָה
לְפָנֶיךָ יְהוָה
יְהוָה
לְפָנֶיךָ יְהוָה
יְהוָה

אָמַר מִיכְלָה רֵבֶת
אָמַר מִיכְלָה רֵבֶת

וְיַעֲשֵׂה פָּרָג בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בְּכָל מִזְרָחָיו וְבְכָל מִזְרָחָיו

תְּמִימָנָה כְּפָרָה בְּלִיעָה
בְּלִיעָה וְלִוְתָּאֵת
וְלִוְתָּאֵת כְּפָרָה
כְּפָרָה וְלִוְתָּאֵת

בקצב לכת

A musical score for 'Mir-Beh-Bek' featuring a melody in G major with a tempo of 120 BPM. The lyrics are in Hebrew and English:

מִיר-בֵּה-בֶּקְעַל
שָׁחַן-רָא אֲנָשָׁה
עֲרָפָה-הַזּוֹם בְּרִיבָּעַת
MI-SA-VIV YE HOM HA-SA-AR ACH RO-SHE-NU LO YI SHACH LI-FKU DA TA MID A

A musical score for the song 'Nach-nu Ta-mid'. The score consists of two staves of music with corresponding lyrics in Hebrew and English below each note. The lyrics are: 'נָכַח - נָכַח - הַעֲדָה-תְּהִרֵּגֶת מִידָּתָן גָּנָבָן מַחְמָדָן מַחְמָדָן מִיְמָדָן גָּנָבָן - NACH-NU TA-MID A-NU A-NU HA-PAL - MACH MI-ME-TU-LA AD HA-NE-GEV'. The music is in G major and includes various dynamics and rests.

בָּשָׂר-כְּלֹעַ חֲרֵב-כְּלֹעַ שָׁקָעַ כְּלֹעַ נִיר
MIN HA-YAM AD HA-MID BAR KOL BA-CHUR VA-TOV LA NE-SHEK KOL BA-CHUR AL HA-MI

A musical score for 'Mar Na Rim' on a single staff. The lyrics are: מָר נָ-רִים (MAR NA-RIM), רַיִם (RIM), בְּרִיּוֹת שׁוֹ-רָא (B'RI-YOT SHO-RA), בְּרִיּוֹת אֲמִידָה נַחְנָע (B'RI-YOT A'MID'A NACH-NU), לֵוֶ-רֶת הַ-אֲרוֹן (LEV-RET HA-A'RON), יְהִי יוֹמָה (YEH-HE YOM), and גַּעַגְעָל (GA-GA-AL). The music consists of eighth and sixteenth note patterns.

Mah - פָּלַח נָנוּ אֲנוֹ מִידָּת נָנוּ כָּא שָׁבְּמָחָה
- VA-MACH-SHACH LI-FKU-DÄ-TA-MID A: NACH-NU TA-MID A-NU A-NU HA-PAL-MACH

חילים אלמוניים

אברהם שטרן ("יאיר")

החלון: אַבְרָהָם שְׁטָרֶן ("יאיר")

ברוממות

A musical score for 'Alim' featuring two staves. The top staff uses a soprano C-clef, a common time signature, and a key signature of one sharp. The bottom staff uses an alto F-clef, a common time signature, and a key signature of one sharp. The lyrics are written below the notes in both Hebrew and English. The English lyrics are: "Ain Neg - B - Sabri - g - Klim - M - Beli - Neh - G - H - Nims - Mo - Al - Lim - G - H - CHA-YA - LIM AL-MO- NIM HI- NE - NU BLI MA - DIM U - SVI - VE - NU EI-".

- שְׁאָרִים גִּימָט חַלְעוֹלֹת -
 - MA VE-TSAL-MA - VET KU - LA-NÚ GU-YAS - NU LE-CHOL HA-CHA-YIM MI-SHU -

A musical score for 'Ra Me-Shach-Rer Rak Ha-Ma' featuring a single melodic line on a staff with a treble clef. The lyrics are written below the notes in Hebrew and English. The melody consists of eighth and sixteenth note patterns.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲלֵיכֶם תַּעֲשֶׂה כְּלֹאת יְהוָה,
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תַּעֲשֶׂה כְּלֹאת יְהוָה,
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תַּעֲשֶׂה כְּלֹאת יְהוָה!

כְּתַבְתָּא אֶלְעָנָגִיא תְּלַלֵּי, וְלֹא נְאָוָא,
וְלֹא, הַלְּבָבִי כְּלַמְּדָה יְמָנָה.
כְּלַמְּדָה, כְּלַמְּדָה, יְמָנָה
נְאָוָא, נְאָוָא.

שתי הצעות הכוונות להלן לקוחות מתקח החוברת י-פעת ירושלים. (ההצעה לכיטרי אמוני של ושייס יהודים בהזאת כשרד החינוך והתרבות, המחלקה להרכבת תרונית, הסיקות על הוראת האזרוח והאגענות).

קרטון גלי. "חוונות וכוגדים"

אופן העכורה

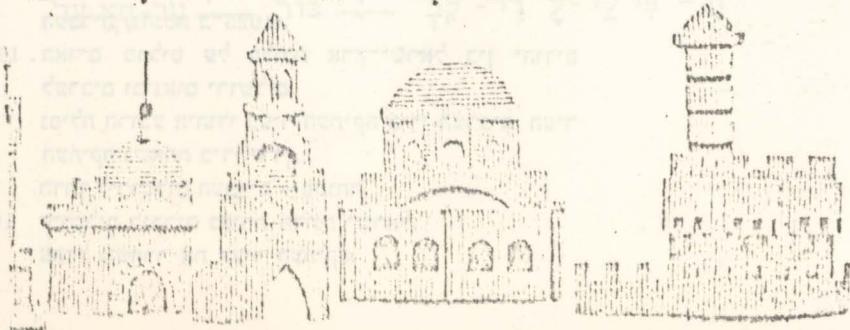
על הגילין הקטן של נייר שקוּף מתחום רשת ריבועים 20×14 במספר, לפי גודל המפה שכידנו (בספר, בקונטרס או כל מקור אחר), מצמידים אל המפה בעורף מודקים.

על גילין נייר-הטיטה מתחום 20×14 משכבות בגודל 5×5 ס"מ המשכצת. על רשת משכצות זו מגדלים את המפה. מעתקים נקי על נייר שקוּף. מושרטים על צדו השני של הנייר השקוּף בעיפרון דק, מצמידים אותו אל הדופלקס ועוכרים שבו בעיפרונו קשה על החיזור. כך עובר רישום המפה אל הופלקס. אם ההגדלה בטיטה היא ברורה, אפשר לפסח על הנייר השקוּף, ולהזכיר ארתה ישר מן הטיטה לדופלקס. על הצד החלק של הקרטון-הgel מסננים קווים, בעיפרון וכسرגל, בניצוב למחלות, במרחוקים של ס"מ אחד זה מזה (וז"א שארך כל מחליה 1 ס"מ). גוזרים ומכלים רצועות, ברוחב 1 ס"מ, המתעגלות יפה. מורחים כמהן גודלה של דבק על הקווים של המפה, האגוריים על הדופלקס הלבן, וממצמידים אליו רצועת קרטון-גלי. את העורפים גוזרים, כשהרצועה כבר מוצמדת לדבק.

לאחר כך מכינים רצועה ברוחב 2 ס"מ. ממנה גוזרים חתיכות בנוט 4 מיליות כל חתיכה. חתיכות אלה הן הכליות בחומרה. מונחות על מנגדים. צריחים ושוררים מכינים רצועות בגובה 4 ו- 5 ס"מ. חתיכים רצועה באורך 8–10 מיליות. מורחות דבק על כל השטח החלק של הקרטון, מגלנים ל"עמוד". להבלטה, מדקיקים עליו רצועה ארה – סיכוב אחד. לכתחוכות: גוזרים רצועה גויל כהה (ירוק או שחור) ממנה גוזרים אותיות. גודל האותיות (רוחב הרצועה) ייקבע על-פי השטח המועד לאוותה בתוכת.

לבסוף יש להוציא את טימון כיוון הצפון וקנה המידה. לשם חיזוק העכורה אפשר להדק את הדופלקס אל קרטון עבה, או – להציג אל דיקט בן אותו שטח. אין להרים את העכודה בטרם יבש הדבק לחולטן. לאחר מכן אפשר לטטללה ללא חשש.

עדיף להציג אותה כשהיא מונחת על שולחן בעלכסון.

הרשות הוכנה עי' רפי חוטר, מורה לניאוגרפיה והיסטוריה
ומחבר ספרידילימור.

4-37 תקופה שלטונו של הורדוס. מפעלי בנייה ופתחה גדולים
בירושלים ובמידינה כולה; הרחבתו ושיפוצו של בית-
המקדש;

לספרה ענ'

- 44-41 אגריפס מלך יהודה, האחרון למושלים היהודיים
העצמאים, מושל בירושלים ובונה את החומה
השלישית. 70-66 המרד הגדול ברומיים;
70 טיטוס מחריב את ירושלים ובית-המקדש השני.
135-132 בר-כוכבא מורה ברומיים. ירושלים נמצאת שבבידי
היהודים. 135 אדריגנוס קיטר מחריב את ירושלים, בונה במקום עיר
חדש, וקורה לה על שמו "אליה קפיטולינה".
קוונטינוס קיסר בירושלים; ראשית התקופה הביזנטית;
הפרסים כובשים את ירושלים.
הברונים כובשים מחדש את ירושלים.
הקליף עומר כובש את ירושלים. ראשית שלטון
המוסלמים בה;
1099 הצלבנים כובשים את ירושלים; טבח הקהילה היהודית
וחורבנה;
1187 צלאח א-דין המוסלמי כובש את ירושלים מידי הצלבנים.
1250 הממלוכים המצריים משלטים על ירושלים.
1267 עליית הרמב"ן (רבנן משה בן נחמן) וההעדרות חי
הקהילה היהודית;
1517 החורדים העותמאנים כובשים את ירושלים.
1538 סולימאן "המנפואל" בונה את חומות העיר. חומות אלה
הן חומות העיר העתיקה של היום.
ר' יהודה החסיד עולה בראש חסידיו לירושלים: ראשית
בנייה של בית-הכנסת בחצר ה"choroba";
1700 ביקורו הראשון של משה מונטיפורי בירושלים;
1827 הקונסוליה המערבית הראשונה (בריטית) נפתחת
בירושלים.
1838 חילת בנייה של השכונה היהודית הראשונה –
"משכנות שאננים" – מחוץ לחומות, וראשית בניינה
של מוצא, ליד ירושלים;
1860 חנוכת בית-הכנסת בחצר ה"choroba";

197 ירושלים נזכרת לראשונה במקורה שכח – בכתבי
המאורות המצריים מהמאה ה-17 לפני הספירה הנוצרית.
ירושלים נזכרת בכתבי אל עמאנה מהמאה ה-17
לפיה"ס הנוצרית בשם: "אור שלם" וכעיר מהזו חשבה,
דוד כובש את ירושלים (יבוס) וקבע אותה לבירת
מלך ישראל.

147 רך) שלמה בונה בירושלים את בית-המקדש הראשון ומוצר
את חוממותה. ירושלים נשארת בירת ממלכת ישראל ולמלך
מלך דוד ושלמה מוחלטת לממלכת יהודה.
גוכדנצר כובש את ירושלים, מחריב את בית-המקדש
הראשון ומגלה את תושבי העיר ורוב תושבי יהודה
לבכל,

ראשתה של שיבת-ציוון;
השלמת בנייתו של בית-המקדש השני;
חנימה בונה את החומה, ווצרה מנהיג תיוקנים אכזריים
דחמים. ראשיתה של הקופה ההלניסטית; אלכסנדר מוקדון
 מגיע לירושלים.
ירושלים נכבשה בידי היוונים הסורים מבית סלוקוס.
שבירתם הייתה דמשק (אנטוקוס ה-3); ההתיוונת
מחפשטה.
יהודיה המכבי משריר את הרדכויות ועורך את חנוכת
בית-המקדש.
ירושלים – בירת יהודה העצמאית;
האחים החשמונאים הורקנו ואリストובלו רביום; הרו-
מאים מחרבים, ופוגרים משתלט על ירושלים.

דצמבר 1947 נסלת מסילת-הברזל הראשונה בארץ – יפו-ירושלים.
ד"ר בנימין זאב הרצל מבקר בירושלים.

גנאל אלגבי ונכנס לירושלים בראש הצבא הבריטי.
ד"ר חיים ויצמן מניה את אבן היסוד לאוניברסיטה
העברית (ננקה ב-1925).

1948 הארים מחלט על חלוקת ארץ-ישראל בין יהודים
לערבים וביניהם ירושלים.

1948 נפילת הרובע היהודי בעיר העתיקה בידי ערבים. העיר
העתיקה בשארה בידי ירדן.

בר 1948 הדרך לרודולפים העברית – פותחת.

1949 ירושלים הוכרזה כבירת ממלכת ישראל.

1967 צה"ל משחרר את העיר העתיקה.

שני שירים אגדתיים לירושלים

מתוך שירי הגנוזים הרבים אשר יהודים לירושלים בחורנו
שימים, האחד מאדריאנופוליס - הורכבה והשני ממורה אירופה.
שי הלחנים עטומים.

אל ירושלים

מתוך האנתולוגיה להונאות ספרדית נאה
ז'חך לוי
תרגום מלטינית: משה גיורא

מה נקספה, אמא,
אל ירושלים!
שם נאות קדשא,
מנוחות העמים.

פומון חור
רק בו אבטחה אני,
רק בו אשמה אני,
בק באל, אדון עולם לנצח.

את ירושלים
כי אראה מאנך
בן ואה אשכחנה,
אמירים פבגנה.

אה! עורך אקראי נא
מיטרים לנצח,
שירן ישענו
מחרבון ואבל.

ציוון פטמי

לחן עממי
מלים: מ. דוליצקי

ציוון פטמי, ציוון חממותי,
לה' נפשי מרחוק הומיה.
פשבח ימני אם אשכחך יפתח,
עד פאטיר בור קבררי עלי פיה.

לא אשכחך, ציוון פטמי,
אף כל אה', מוחלמי ושבורי,
את הכל אשכחה, את שאירת נשמה
ציוון, אף ציוון תה עלי קבררי.

שָׁנָה אֶל שָׁנָה, דָּוָר אֶל דָּוָר.
מַאֲיָרָה הַשִּׁיר יְרוֹשָׁלַיִם.
רְחוֹקָה הִיא יְרוֹשָׁלַיִם,
קָרוֹבָה הִיא יְרוֹשָׁלַיִם,
גָּנָּצָה הִיא יְרוֹשָׁלַיִם.

מַוְרָח, מַעֲרָב, אַפְוֹן, דָּרוֹם,
מִשְׂתְּחָווִים לִירוֹשָׁלַיִם.
חֲכָמָה בִּירוֹשָׁלַיִם,
תוֹרָה בִּירוֹשָׁלַיִם
גָּנָּצָה הִיא יְרוֹשָׁלַיִם.

וְהַרְוָעָה, הַמֶּלֶךְ,
עֹמֵד וּשְׁמַר יְרוֹשָׁלַיִם.
בְּרִכָּה הִיא יְרוֹשָׁלַיִם,
שְׁלוֹם הִיא יְרוֹשָׁלַיִם,
גָּנָּצָה הִיא יְרוֹשָׁלַיִם.

ל הָרִים בִּיהוּדָה
אָאה הִיא יְרוֹשָׁלַיִם.
זִיקָה הִיא יְרוֹשָׁלַיִם,
צִירָה הִיא יְרוֹשָׁלַיִם
חַח הִיא יְרוֹשָׁלַיִם.

כָּדוֹר וּבְמַחְזָור
תְּחֻזָק יְרוֹשָׁלַיִם.
מִקָּה הִיא יְרוֹשָׁלַיִם,
סְמִיטָוב הִיא יְרוֹשָׁלַיִם
גָּחַח הִיא יְרוֹשָׁלַיִם.

תרגומים: מרימן יילנד-שטיינלייס

ירושלים

על גג העיר העתיקה,
ככיסה מוארת באור אתרון של יום:
סדין לבן של אוניבת,
מנובת של אויב
לענוב בה את עת אפו.

ובשמי העיר העתיקה
עיפויון.
ובקצת החוט –
ילך,
שלא ראיימי אותו,
בכלל החומה.

העלינו פרבה דגלים,
העלנו פרבה דגלים.
כדי שנחשב שהם טמאים.
כדי שייחסבו שאנו חנו טמאים.

ביום כפור בשנת משיכ'ה לבשתי
בגדי טג הרים והלכתי לעיר העתיקה בירושלים
עמדתי זמן רב לפני כוכח חנותו של ערב,
לא רחוק משער שכם, חנות
בקתורים ורकסים וסלילי חוטים
בקל צבע ולחצניות ואבן.
אור נקר ואבעים רבים, כמו ארון-קדש פתוח.

אמרתי לו בלביו שם לאבי
חיתה חנות קזאת של חוטים וכפתורים.
הסבירתי לו בלבוי על כל עשות הימים
ונגרמים והמרקם, שאני עכשו פה
ונחנות אבי שרופה שם והוא קבור פה.

כשיטמי היה שעת נעליה.
גם הוא הוריד את המריס ועלה את השער
ונאי חורתי עם כל הפתלים הבימה.

מתוך שירי ירושלים הרבים של יהודה עמיחי בחנות ארבעה.
שנתיים מהם נכתבו לפני איחוד העיר ב-1967 ושנתיים – מיר
לאחריו.
יהודה עמיחי כhab מספר מלווה הקדמה המזהה לשירים
אללה לרגל ספרומס כאן.

שני השירים "על גג" ו"ראש עיר" נכתבו לפני איחוד העיר ב-1967. "על
גג" מבסס על ראייה ממש של עיפויון על הומה המסתירה את הילד המעריך.
אם כי השרה המהירה המפרידה בין העיר הערבית והיהודית, וגם כי השופחת
הכלכלית והפוליטית של שני העמים החיים בעיר, גדלה והולכת, הרוי עכבר
עוד ומן עד שתיפול מהזאה האנושית. لكن שיר זה עדין "אקטואלי" ואני
רק שיר המכיר מצב היסטורי.

השיר "ראש עיר" נבחר להיות שיר מהאה על בניית שכונות וככישום
על-ידי תנועות מהאה של איכות החמים. אך למעשה אין הוא כזה. הוא משלים,
בעצמות מה. עם העבודה שבעיר כמו ירושלים אין לציורייזציה לעשות
אלל לבנות ולהושף ולבנות. וכך היה תמיד בירושלים: כל כובש, כל מלך,
כל שליט בנה ובנה כאחווה תווית, מתוך ידיעה עמוקה Shirotot המונמת
והרוחנית לא נתנה לשינוי או להרחבה.

שני השירים "באים כפורה" ו"השנה נסעת הרחק" נלקחו מחותם
ירושלים 1967, שנכתב זמן מה לאחר איחוד העיר.
(השירים הראשונים מותקן "שירים 1948-1962". השירים האחרים מותקן
הספר "עכשו ברעש". שני הספרים יצאו בהוצאת "שוקן").

ראש עיר

עצוב הוא להיות
ראש העיר ירושלים,
נורא הוא.
איך יהיה אדם ראש עיר כזאת?
מה יעשה בה?
יבנה ויבנה ויבנה.

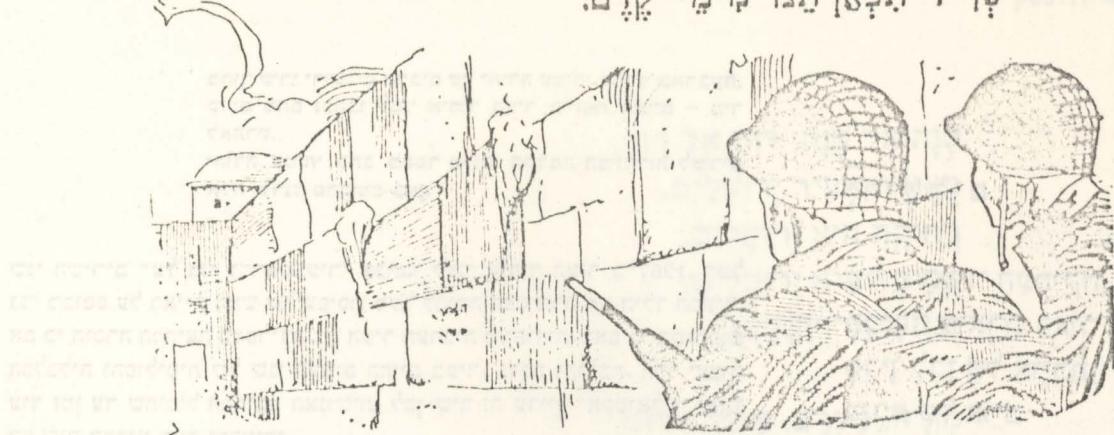
ובלילה יקרכבו אבני הרים משביב
אל הכתמים.
כמו נאים הכתמים לילל על כלבים
שנעשו לעבדי בני-האדם.

השנה נסעת הרחק כדי
לראות את השקט של עיר.
תינוק נרגע בנענועים, עיר-גראעת במרחב.
גרתי בינוועים. שחקתי במשתק
ארבע המשבצות ה夸ומות של יהודת הלווי:
לבוי. אובי. מורך. מערב.

שמעתי פעמוניים מצלאלים בדוחות חומן,
אך היללה ששמעתי בתוכי
היתה פתמיד של מדברי יהודת.

עלשו כשבתי, אני צועק שוב.
ובלילה עולים כוכבים ככוכבות-של טובעים,
כל בקר אני צועק צעקה של תינוק נולד
מבלבול הכתמים ומכל האור הנדרול הוה.

... אֲנָגִי עַלְמִים שָׁנָה יְלִנּוּ שׂוֹב לְעֵלוֹת יְרוֹשָׁלַיִם
כִּי לְשִׁם וְלִשְׁפָךְ אֶת לְבָנוּ לִידֵי כָּלָתֵל פָּמָעָרְבִּי,
שְׁרִיד תְּפִאָרְטָנוּ מִימִי קָדָם.

אֲשֶׁרִי הַעַם שָׁבָנוּ רְקָמוֹ וְלֹזְקָמִים גָּבוּרִים,
אֵף עַל פִּי שְׁהָם שׂוֹנָאים מִלְחָמָה!
אֲשֶׁרִינוּ שָׂזְכִינוּ שׂוֹב לְרָאוֹת אֶת יְרוֹשָׁלַיִם,
בִּרְתָּנוּ פְּנַצְחִית, שְׁלָמָה!

? רְוֹשׁ ? יִם

אֵין ذָה יְפִי כִּיִּפְיה שְׁלִי יְרוֹשָׁלַיִם.
עַשְׂרָה מְקָדִים שְׁלִי גְּבוּרָה בְּעוֹלָם — מִשְׁעָה
בִּיהוּרָה וְאַחֲרָה בְּכָל הַעוֹלָם.
עַשְׂרָה מְקָדִים שְׁלִי חֲכָמָה בְּעוֹלָם — מִשְׁעָה
בִּירוֹשָׁלַיִם וְאַחֲרָה בְּכָל הַעוֹלָם.
עַשְׂרָה מְקָדִים שְׁלִי תֹּרַה בְּעוֹלָם — מִשְׁעָה
בִּירוֹשָׁלַיִם וְאַחֲרָה בְּכָל הַעוֹלָם.
אמֶר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹוי: "יְרוֹשָׁלַיִם מִבְּנֹוִיה
בָּעֵיר שְׁחוּבָה לְהַיְחָדוֹ (תְּמִילִים קכ"ב, ג') — עִיר
שְׁהָיא עֹזָה כָּל יִשְׂרָאֵל חֲבָרִים.

קבר הרצל

דר' בנימין ובב' הרצל, החוויה הגROL של מרים יהודוריס. נפטר בכ' בתמזה שנת תרס"ד (4 ביולי 1904). הוא נקבר בבית העלמין היהודי בוינה. ארבעים וחמש שנים לאחר מותו — בכ' מנחס-אב תש"ט (1949), הועל עצמותיו לישראל ונטמנו על פסגת הר הרצל, בגובה של 830 מ' מעל פני הים. הר הרצל נמצא כ-6 ק"מ מערבית ממזרחו ורומלון, מול השכונה בית ובון. במדרונו ההר נמצא בית הקברות העתיק המרכז. מבקרים רבים מישראל ומכל העולם עולים יומ-יום לקברו של חווה המרנית. בהר הרצל — קברות משפחת הרצל, מנהיגי הסתדרות הציונית וראשי האומה. דור בן-גוריון, ראש ממשלה ישראלי הראשון, אמר ביכון שהובאו עצמותיו של הרצל לקבורה בישראל את הדברים הבאים: "ארינו שנותנו מעבירם עצמות החוויה הגROL, לאדרמת ישראל הגדולה, ובכבודם אוחזן לקבורה בכבוד הנצח שלנו. על-ידי קברות המלכים והגבאים תקים מעבת אכנים לעצמות הרצל. אולם, הרצל, מגבוזו הוא מודינית-ישראל אשר תינכה ותגרל באחבות בנייה ובונה".

בהר הרצל נמצא מוזיאון הרצל ובו חדר העבודה. כפי שהיה ממוקם ביבו' בעיר וינה, בשנותיו האחרונות.

הכנסת

הכנסת היא בית הנבחרים של מדרינת ישראל. מקומות מושבה בירושלים. מספר חבריה 120, והם נבחרים אחת לארכוב שנים.

כאשר קמה מדינת ישראל הניחו מוכנינה את היטור לቤת המחוקק. כס של המדינה החדשה, באביב של שנת תש"ח (1948). ב拊ףימי של השלטון הבריטי בארץ-ישראל, החלטו מליאת הוועדר הלאומי והוועדר הפולול העזני על הקמת המוסד המחוקק העלוני ליישוב היהודי העומד להקים את מדינותו. זה גוף שבו השתתפו נציגי המפלגות השונות בישוב והוא נקרא "מוסצת-העם".

בימים המכופפת על הקמת המדינה, בה באירן תש"ח — 14 במאי 1948 — הפקה "מוסצת-העם" לממשלה הזמנית.

בעצם סדרת מלחתת העצמאות, נחקק חוק נבחריות ונערכו בחזרות לאסיפה המכוגנת היא — בית הנבחרים הראשון של מדינת ישראל.

בטי' בשבט תש"ט (14 בפברואר 1949) — נתמכנת האסיפה המכוגנת לשכבהה הראשונה בירושלים. נבחרי העם החלתו, כי הפרלמנט של מדרינת ישראל ייקרא בשם הכנסת כשם של "הכנסת הגROLה" — המוסד היהודי המחוקק, שכונס ע"י עירא ונחמהה בראשית תקופת הבית השני. גם מספר חברי הכנסת הוא כמספר חברי "הכנסת הגROLה" — 120 חברים.

הכנסת קיימה את יישובייה הראשונות בירושלים, ואוחיכ' שהתה במסך תשעה חדשים בתל-אביב, ובדצמבר 1949 עלהה לירושלים לבגנון ארעי בו שכנה 16 שנה.

בימים ייד' באול תשכ"ו (30 באוגוסט 1966) — חנכה הכנסת את משכנה הקבע — "משכן הכנסת", אשר נבנה בתרומות של הלורד והגבי ג'יימס א. יעקב דה-רטשילד, בנו של יעקוב הד' רוטשילד, אבי ההתיישבות הדרועי — הברון אדרנויד בנימין דה-רטשילד.

התרשעה בארץ-ישראל.

הכטול המערבי

הכטול המערבי הוא חלק מהחומה המערבית הקרה, שהקיף את הר הבית בימי בית שני, אורך החומה 28 מטר ונונת 16 מטר, נבכיה העליונות נספה בתקופות אוואות וויתר. הנרכז העליון נסף לפני יותר מ-100 שנה, בשינו משה מונטיפיורי, עומק החומה מתחת לפני הקרקע, הוא נספה כנובאה.

הכטול המערבי הוא המקוטש המקורי של חומת ירושלים, נבנאל על ידי המוסלמים. אבן החומה הייתה אבן גיר, אבן גיר מושג, שפוי מסורתם של העברים מספרים אגדה על מוחמד נביאם. שפוי מסורתם של ריבונות נארגו מסביב לכטול ונמסרו מדור לדור. יהודים או נוצרים לאלו להתפלל ולשפר שיח-תחנות וקינות על חורבן ירושלים ובית המקדש ועל יסורי הגלות וכיסופי הנאות בלב הארץ. באך הוא קוראים את מנילת "איכה" ובתפילה יום כיפור נספה כטול.

הערבים מספרים אגדה על מוחמד נביאם. שפוי מסורתם של ריבונות נארגו מסביב לכטול המערבי אל-בראך. ריבוני ירושלים נקראו לכטול העתיקה בירושלים נפלה בעת מלחמת העמאים בירוי העברים. נזק היישוב היהודי מהכטול המערבי. לפי הסכם שביתת הנשק חיבם היה הערים להרשות להרים אולם הם לא עשו את החסם.

לאחר שיחורו ירושלים העתיקה, ביום כ' בח' באיר תשכ'ו (1967), החול בבחירות ארכיאולוגיות נרחבות למרגלות הכטול ובבסוכתו וחשפו מיכנים וממצאים רבים וחסומים, חומרים עבריים ומטבעות. כן נחשפו עוד 250 מטר מארכו המשוער של הכטול ונתגלו שם ורוכות תה-קרעומים המובילים לחומת הרים ואל הכטול.

בימינו שב אター הכטול המערבי למרכו מקודש של ישראל: יהודים מישראל ומכל קצוות העולם מתכנסים למשיחים ומתפללים בצוחה.

מגדל-דוד

מגדל-דוד בנוי בחלק הגבוה של העיר העתיקה, צמוד לחומת שדר שער יפו. המסורת העממית מייחסת את בנייתו של המגדל לדוד המלך. ב"שיר השירים" כתוב המשורר: "כמנל דוד עוזאך בנוי לתלפיות, אלף המן תלוי עליו כל שלשי הגבורות" (ש"ה). השירים: ד. ד. המגדל נועד להגנה על העיר בכל הומנו הורדוס שיכلل את המזרחה. חזק אותה והוסף לה שולחן טרבל-פאר, שליו עדות היסטורין יוסף בן-מתתיהו (פליטות). ים נפלוא בוגרלים בינויים ובוחשנים בין מגדלי העולם כלוי. בימי המרד הגרול של היהודים נגד הרומים החזיקו המורדים במגדל וכן רב במצורה עד שטעהו ע"ז צבא-רומי. לאחר ניתנת המצרה חט בה חייל הליגיון הרומי העשיז, שהשאירה כתונת והורבות תורות באבן.

בימי הוויקטינוס חנה במגדל-דוד משמר עצבי. בימי שלטונו של מפלצת המאנדרט הבבירות (1917-1948) נוקו בניין המבואה ומספר פעמים נערכו בהם תערוכות. בתוך המבואה וב███ נסבכיתה נערכו חפירות ונמצאו שרידים מלמדרים על ערכיה. בשנים (1948-1967) שימש מגדל-דוד עד שטעהו ע"ז צבא-רומי. לאחר ניתנת העתקה, כפי שניתן לראות באמנות יהודית עתיקה. בפנות של חייל הליגיון הרומי במערכת ההגנה שלהם. על העיר העתיקה.

מאז מלחמת ששת הימים (1967) משמש מגדל-דוד כמחיון. קבוע על העיר רוחלים בו מיצגות תערוכות פולקלור נטען וירושלים וכן הצגות א/or-קולות, להטבי הארץ ולהתיירם. מגדל-דוד נתقدس במסורת היהודית ושימוש מעין סמל לעיר העתיקה, כפי שניתן לראות באמנות יהודית עתיקה. בפנות הסוגרים הצווני הראשון (1891) — קרא הרגל: "הקונגרס היה הנשא, עליו נצעדר למינחת דוד!"

אמר רבי יהושע בן לוי:

היו שואלים בשלומה של רושעים, ואני גומן.

ר' גומן שלום.

אמר רבי יומנן:

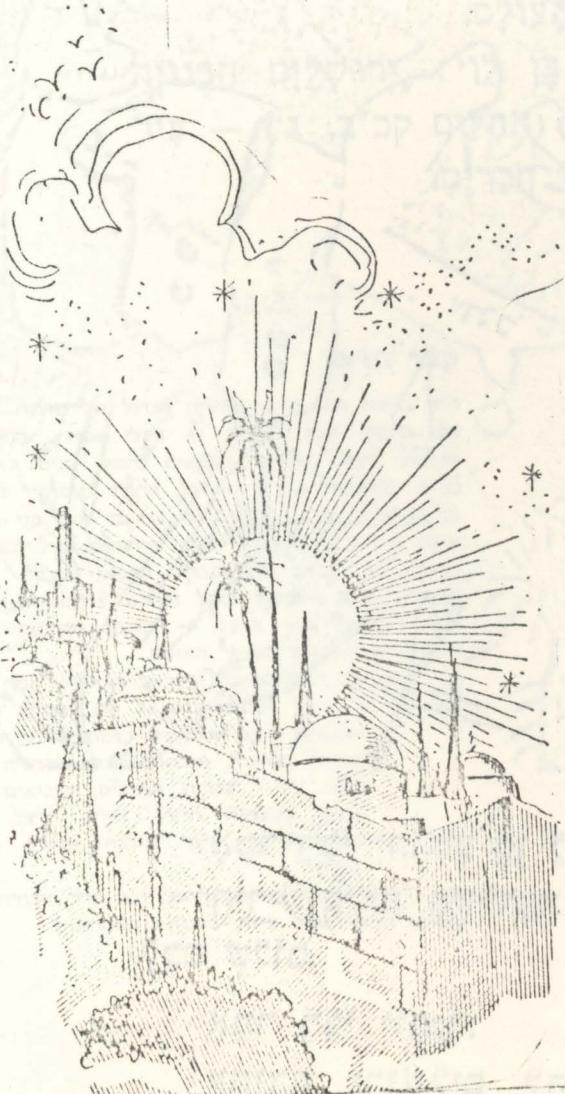
עמיתה ירושלים למקומות מטרופולין (עיר

ביבה) לבי הארץ.

ירושלים ט'ו

יְרוֹשָׁלַיִם ט'ו,
 אֵת עִיר וְאֶם ?עֲמִי!
 מִצְלָחָזָה ?עֲמִיקָה וְהַבִּיה.
 כִּי מִירוֹשָׁלַיִם מִזְאָתָרָה,
 אַמְוֹנָה, זָמָר וְאוֹרָה
 עַל כָּל מִבְּלָקָה.
 וּמִירוֹשָׁלַיִם מִזְאָתָגָה
 לְכָל בְּגִידָהָדָם
 בְּאָשָׁר הַמ שָׁם.
 מַי ?פָּנָן וַיַּתְגַּשֵּם הַמְּלֹום
 שֶׁל שְׁלוּם, שְׁלוּם, שְׁלוּם!
 בִּירוֹשָׁלַיִם פְּבָנוּנָה
 פְּלָוִנָה! פְּלָוִנָה!

כה ?ח' בְּיַשְׁרָאֵל נְפֹרֶת וּמְקַשְׁגַּלְתָּה!

היא עיר בירתו הנצחית של עם ישראל ובירת מדינת עיר קדושה לשולש הדורות המונוטאייסטיות ואחת הערים ת בעולם.

ה — באלו השלשי לפני הספרה. כאשר חזו שבטי את הירדן, כבר הייתה ירושלים עיר בעוריה וכונראת עיר-האר.

ראל לא געלחו לככש את ירושלים מהיבוסים עד ימי דור, אשר הפכה לבירתו שלמה בנה בה את המקדש שהתקיים עד שנת 68 לפנה"ס, כאשר נובע נצער בחור עס העיר כולה. כעבור 50 שנה הקמה העיר תה עי החורשים-מכבל, גול-כבל בנו את הבית השני על מכונו 600 שנים. בתקופה זו נכבשה ירושלים עי' שחורה עי' החשمونאים. לשיא תפארתה הגיעו העיר וורודים, שהרים את חומותיה והוסיף עליהם את מגדל בימי הגעת מספרה עי' טיטוס הרומי. לתקופה קצרה, דרד בר-כוכבא, שוב היהת ירושלים לעיר עצמאית. דוכא המרד — החרכיבו הרומאים את העיר כיל ובני סותיה עיר רומי. איליה קפיטולינה.

באו והלאו: הבינטיטים, הפרסים, המוסלמים, המונגולוגים, הממלוכים והעותמאנים (1516). הפרסים חורשו את ההוורי בעיר, המוסלמים אף התירו הקמת יש בה. אך העלבונים חוטלו את כל הקהילה היהודית בה. גם עמיה ררש Ost בשותם. מעטים היו בה היהודים, וומותותיה, אך מעולם לא נזוכה כלל.

אשר ה-18 והתרשה הקהילה היהודית טיפין. ב-1856 כבר מנו היהודים בירושלים כ-6000 נ' והוא מואוכלסיתה. אז החלה הייעאה אל מחוץ לחומות העיר השכונה היהודית הראשונה מוחוץ לחומות היהת ימי. בתקיה הראשונים הוקמו ב-1860. לאחריה הוקמו שכונות התחרבו יחר לעיר אחת גודלה ומרשימה.

נכבה ירושלים שוב, והפעם עי' הגנול הבריאי אלנבי. נות שלוון הבריטים בארץ התרבות והתפתחה העיר גישות השלטונות ועvgנות אוכלוסייתו העברית. במלחתה (1948) הייתה העיר לזרת-קרב. השכונות היהודיות, כ-60% מן האוכלוסייה. נזקקו לטרוגנו. כבר בראשית התהרע המצור על ירושלים לאחר התערכות הלגיוון רני במלחמות. מדרום התקפה העיר עי' יהודות מתנדבים של יהודים המוסלמים. ירושלים הוגנה קשות וסבלה מרבות. הרובע היהודי עיר העתיקה נפל. הקבוצות ררוו לחילוץ העיר מן המצור, נסתהו ביכשלו. אך לא לחשcls מידרך בומה, שנסלה בעגומים של כללו, ושאיפשרה אספקת מזון ותחמושת לעיר. ממש חרון.

ככזו הירבתה, נמצאו העربים מוחזקים בעיר העתיקה במספר שכונות צפפון, ואילו הכותות היהודיות החזיקו שכונות היהודיות שמחוץ לחומה ובשכונות העבריות העיר, וכן ב'ימובילטה' של בנייני האוניברסיטה וכיה'יה גל הר-העופפים.

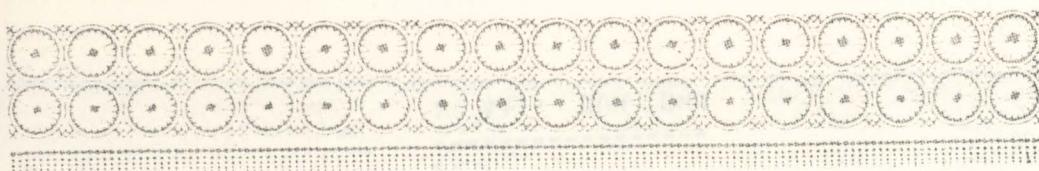
נסאר בעינו 19 שנה, עד מלחמת ששת הימים, בה העיר העתיקה ואוחודה עם העיר החושה, לעיר אחת

לחמת השיחור העתיקו העתיקו ממשלה ישראל והכנסת את ירושלים וכן השתקע בה נשיא המדינה. עולים רבים את ביתם, תחליה במעברים ואח"כ בשיכונים שהוקמו עיר המחללת אמנים התפתחה והלכה, אך חסונה של עתיקה היה מorghש מאוחר. כבר נמשך המכב עד מלחמתם (1967).

מת ששת הימים והכרזת הממשלה על ירושלים כבירת תפתחה העיר עד לאין-היכר. נוטפו שכונות חדשות זה. יעקב ועטרות, רמות, אשכול, גבעת שפירא, רות, גילה ועוד. הוקמו בה בתים-מלון חדשים וקצבם גבר. ירושלים ממשיכה לקלוט עולם מכל הגלויות לת בה מגנתה יותר.

ירושלים מונה כיום כ-500 אלף נ' ובhem כ-80 אלף שנים.

הורי העיר העתיקה שוכם ורבים בו המשוכנים. כמו כן הכותל-המערבי, שירד בית מקדשנו. תושבי ירושלים את ערים. הנוף מרהיב והקלים נוח בכל ימות השנה. מבטחת את הגישה החפשית למקומות הקדושים ולנצח. התיירות למקומות הקדושים מביאה עימה תקיים בח חזון הנביאים — כתוב בספר ישעה (פרק י) "והיה באחרית הימים נכו יהיה הור בית ד' בראש שא מגבעות, ונhero אליו כל הגויים".

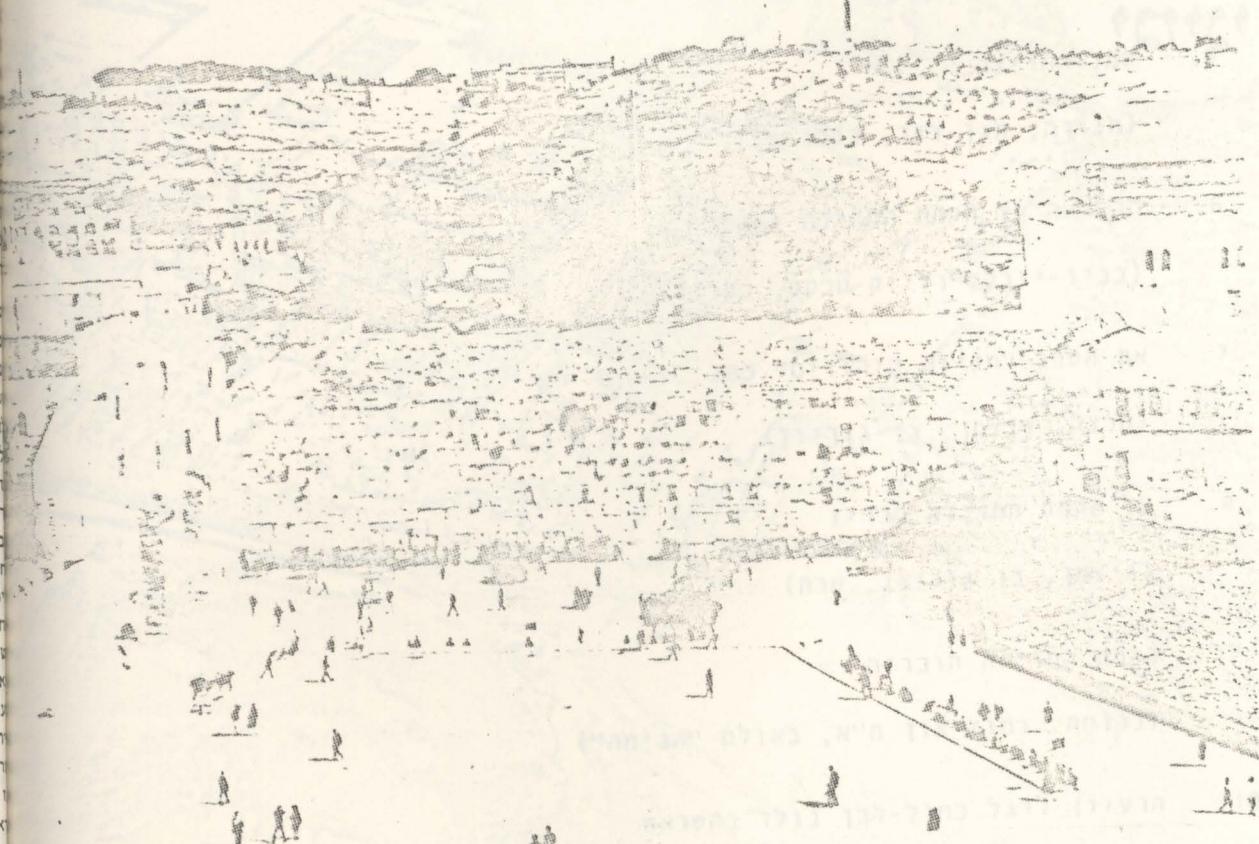

שָׁרֶד קְמַלּוֹת לְזִבּוֹן

x

בָּרוּךְ הוּא נָמֵן:	שָׁמָרְנוּ אֱמָנָתְךָ לִי
בָּשָׂרְךָ וְדָםְךָ:	עֲמָדָתְךָ תַּהֲרֵב בְּלָבָבֵנוּ
כָּבֵד שְׁמַךְ הַדָּלָת וְהַנְּזָקָן:	וְזָמָן נְבָרֵבָה
שָׁאַלְךָ לְקָלָם וְרוֹצָלָם:	6
וְנִירְאַלְךָ בְּמִלְחָמָה:	7 אָמֵן אָמֵן:
לְפָנֵינוּ אָתָּה וְגַעַת:	8 שְׁלָמָה בְּאַרְכָּנוּתְךָ:
לְפָנֵינוּ בְּתִיחְוֹתָה אַלְמָנָה:	9 אַרְכָּנוּתָךְ אַלְמָנָה בְּנָה:
	אָמֵנה פָּטָב לְזִבּוֹן:

תְּהִלִּים קְרֵב

לֵאמֹן יְרוּשָׁלַיִם

אֶם
אֲשֶׁר
יְרוּשָׁלָם
תְּשִׁבָּח
יוֹמִינִי

האם אתה יודע ?

1. ציין את החשובה הנכונה :
הנשיא הראשון של מדינת ישראל, עד עתיך שוכן בפראג
(סוקולוב, הרצל, ויצמן)
2. ראש הממשלה הראשון :
שרח, אשכול, בן-גוריון
(דיזנגוף, לסקוב, דודו)
3. הרכטיל הראשון :
חוזה מדינת ישראל
(סוקולוב, טרומפלדור, הרצל)
4. סמל המדינה :
(מנורה, מגן-דוד, כוכבים)
5. ההחלטה על הקמת המדינה נתבללה
(בנג'-ירק, וליביק-טכס, ברייז)
6. את הספר "מצוות היהודים" כתוב
(הרצל, ויצמן, בן-גוריון)
7. על הקמת המדינה הכריז
(ויצמן, בן-גוריון, שרת)
8. הקמת המדינה הוכרזה
(נכוקה, רמו-זיאון מילא, באולם ייובימה)
(פרוכת, טלית, מפה)
9. הרעיון לדגל כחול-לבן נולד בהשראת
(פרוכת, טלית, מפה)

אחרי המלחמה בתהו ילדים רבים חיבוריהם ושיריהם ייל המלחמה ועל השלום. הבאנו כאן שיר אחד
זבוניהם - שיר זה יזכיר לכם דבריהם רבים.

בשאמא שלוי היתה בגלי

פרצה איז מלחתת שחרור,

אמא הפירה ספינה מעופלים

סטן ורובה ובדור.

בשאמא שלוי היתה בגלי

הם שרוד על "קרב אחרון".

מאז חלפו עוד שלוש מלחמות

והגבול התרחק בגלי וברון.

מאז כבר חלפו עשרים ושש שנה

רבמקום "קרב אחרון" אנו שרים על

"מלחמה אחרונה",

ואנו מפירים גם מיראץ' גם פנטום.

הגיעה העת שנפיר גם שלום.

שריג רקפת, בן $\frac{1}{2}$ 10, הרצליה

© מחור הספר: "השלום שלוי"

האמריקאית במצב עתה במעין מסלול המתנה, כשהיא מתאץ נואשות לשומר בחיקת את העיריהם שלם, שלהם רק זהות יהודית שולית, כדי שהלו - בבואה יומם - יוכל גם הם לשומר את בניהם, לא-יהודים ביותר, עוד עשרים שנה קשורים אייכשו ביהדות.

מן ההכרח, שחוויה היהודית תהיה שמעות רבה מזו. לא יתכן, שתניער ולנביאים, לגנות, להיטר, ולתקומת מדינת ישראל לא תהיה שמעות הרבה יותר גדולת מאשר חוגי ידידות, מוטר כלל אנשי וחליגת לכדוריבס של ארגון במיל-אכנסת הרפורמיים.

ילד אמריקאני עומד בפעמ נוכח האלוי, שהוא יורשה של תרבויות עתיקות. שחוויה הציונית הייתה תמיד נחלת מעטם, בעלי דמיון ורומנטיקהם, שנולדו מsie כלשהי עם לב היהודי. אלה הם המעטים שנענדים להרפתקה הגדולה של ישראל, והם היחדים שיכולים לחולל את השינוי המתווי באיהם, ולהשיב לעצם את עברם היהודי. הם היחדים המסוגלים להיות בהווה היהודי ולהשתתף בבניין העתיד היהודי.

על המחבר משה מבור תרגט: משא מבור

זאב חוץ, הנשיא לשעבר של ה-UIDA, כיהן כמנהל לשכת העיתונות הממשלתית. הוא מחבר הספר "יחסות כפולת"; כיצד משלפת העיתונות האמריקנית את זווית ראייתנו לגבי המזרח התיכון".

(譯自 マイקיפינג פוסטלי) - ירחון התנועה הריפורמית לנוער - כרך 30, מפ"ג (3).

השלמה מחייבים זכרים ובשים מחייבת נשים. הראות בזאת מוכיחות חלק באחד האירועים הדרמטיים בהיסטוריה המודרנית. למרות ההיגיון הטרוף, היטלר, כמה מדינה יהודית חדשה. עדיווון בחיתוליה, עדיווון זקופה להגנה, עדיווון חדש דיה כדי שכל הבא אליה ייחשב לבעל ערך. הרעיון, כי ניתן לייצור מחדש תרבויות עברית, לעשות צדק ולתת משמעות להיסטוריה מריה של מאות דורות - כבש את לבני לגמרי. עתה נראה לי כל הידמות שלימדוני עד עתה חד-ימיידית ובלתי-רלבנטית, והגושאים בסדר-יום האמריקני-הלייברלי - ארוחות חינם לבתי-ספר, הפגנות נגד המלחמה בווייטנאם, מכתבים למערכות העיתוניות על פירוק הנשק בעולם - כבני חלוף וכבלתי מציאותיים. ההכרה שלי, שנולדתי יהודי בדור המרגש ביותר באלופים שנשות הידמות האחרונות, אימתה מילא את מחשבה לחזור שוב לאחיק המעד הבינוני היהודי הגדל באמריקה ועשתה אותה לאחראית דמיון ומשמעות.

היה זה לפני שבע-עשרה שנה, שבע-עשרה שנה מאז הייתי ליהודי שלם. רק לעאים רחוקות מאוד אני כוהג לחשוב על עצמי כעל יהודי, כאשר אמרגלי איינו חשוב על אנגליזמו. אני פשוט יהודי. אני מדבר בשפת יהודים, חי לפי אורח חיים יהודי, ילדי ירושלים, מטכליים על הנצרות כפי שנagara אני להסתכל על הבודהיזם. השרתי מעצמי כמה מנהגים דתיים - כמו ביקורים תדיירים בבית-הכנסת וכשרות, אבל אני מקיים תמורה מנהגים אחרים. הגעתו להחלטותי מתוך ידיעה, שלא כל קשר למאה שואה או שלא עשה, מבטיחה עצם מסגרת חיית יהודתי ואת זהותי היהודי. להיות יהודי אין עוד נט או חוכה או נספח מביך לחיי. כל מה שאינוعروת הוא במובן כלשהו יהודי.

מסלול המתנה

פעם האמברט, שכט היהודי אמריקאי צריך לעלות ארץ. אני עדיוון מאמין בזאת, אך אמרגלי חשוב שזה יקרה. היהדות אינה תוספת לאמריקה; היא מתהרה בה, היא תרבות שלמה, עם ארץ משלה, עם מנהגים, עם שפה ועם גורל. המאמץ להפוך את היהדות ליאות שלוש הדמות הגדולות של המערבי' מעצמת אותה וממעוית מערכת. הקהילה היהודייה

קראתי את שקספיר ואת המינגוויי; ידעת תאריכים חשובים בהיסטוריה האמריקאית, אך בכל הנושאים היהודיים - בשפה, בידיעת הארץ, בתולדות ישראל ובספרות היהודית - הייתה אבוד לגמרי, עט-הארץ גמור, תיר באיזו ארץ אכזוטית.

למזל, הייתה מרופה לבורותי. עברית אפשר היה ללמוד וכן תולדות ישראל. הקדשתי מאות שעות לטירונים בירושלים וקראתי כמעט את התנ"ך, סיפורי עט, תולדות ישראל, שלום עליכם, כל דבר שצפונם בו משחו יהודי. רק לאט ובחדשה תחלה חיota באורך חיים יהודי. נעשיתי מודע לשירות, שכן כל המטעות הגיעו מאכלי בשר או מאכלי חלב; השבת ולא יום אי הייתה עתה ליום השבתון שלי ומתעה באב וט"ו בשבט, שלא ידעת קודם בדיקת טעם, היו לי לאגם ולימוי זיכרונו בעלי שמעות. הוא, ודאי, הדין בסוכות, בשמאות תורה בפוריט, ובשבועות.

ילדים יהודים רכרכבים

לפני אותה שנה הייתה מחלוקת את ההיסטוריה היהודית לשישה חלקים - תקופת המקרא, אלפיים שנות גלות, דיכוי ואנשנות, ותור הזהב של ה-קדא. בכל דבר יהודי מדי ראייתי שהוא רכרכוי ואפילו שלומיiali, כאוטם ילדים קטנים, חבושים כיפות ומרכיבי משקפים עבי-עדשות, שניבטו אליו מבעד לאלונות האוטובוס של איגוד בתיה-הטפר העבריים. בישראל גיליתי, כי אין שום דבר מוביל ביהדותו של אדם, ושביחסי לאוותם ילדים רכרכבים היה הרבה יותר מאשר שמאן עצמית.

כל שימושה אותה שנה, תחלה למתה יותר ויוטר מהו אותו תהליך שונה, שעקר עברים מסוימים מארץ-ישראל, טלטל אותם משך אלפיים שנה סביבה העולם, הטיל אותם ב-1915 לחופי אריה"ב והביא אותם לפונטיאק שבמיישגן, שנולדתי בה שנה אחת לפני קום המדינה היהודית החדשה. ולפתע הbrick בראשי, ישראל נותרה לי לא רק הזדמנויות פז למצוא מחדש את שורשי ולחיות על-פי אורח חיים יהודי, אלא גם הזדמנות ליטול

לנו התחייבויות יהודיות של ממש, ולא נדרשו מأتנו כישוריים יהודים, הייתה
לגבינו היהדות רק היבט נוסף של אמריקה הליברלית. התחייבותינו היחידה הייתה
לחירות באורח חיים מוסרי ולבוחר בשבייל הזהב, בקיצור, להיות אנשים טובים.

אהבתו כל כך את צדקה, שאיפלו חשבתי להיות רב. לא رب "יהודי" - כניסה של
אחד מידידי באוניברסיטה - אלא בעיקר מנהיג קהילתי, רב המפגין למען זכויות
האזור, מ慷慨 בקוקטיילים הצדפות, משתף בטיסות של שכונות אחורית ומשחק עם בני
הנעור במחנות קיץ אידיליים בקדור-בטיס.

דיסבילד יהודית

כדי להתקדם בלימוד השפה העברית, שנדרש על ידי בית-המדרשה לרבניים שלנו - הי'תיבו.
יוניבון קולגוי - נטלתי שנתי שבתו מאוניברסיטת מישיגן ונרשמתי כתלמיד חוויל
באוניברסיטה העברית בירושלים.

הייתה זו השנה המשפילה ביותר והמפתיעה ביותר בחיי. הגיעתי לירושלים כאשר אני
חש את עצמי במיעוד יהודי: - צדקה, שיעורי עברית ואיפלו שאיפות לרבות - אך
תוך שלושה ימים נוכחות לדעת, שבקושי הiliary היהודי כלשהו. פגשתי ערבים, שערכו
עברית רהota יותר משמי; כשİKראתי בישיבה בפעם הראשונה, הייתה מוכrho לשאול על
הבדל בין התלמיד לתורה; הראו לי אתרים תנכתיים מפורטים, מעולם לא שמעתי
עליהם; האזתני לוויוכחים שניטשו סביר לנושאים יהודים שלא ידעתי על קיומם;
באתי לבית-כנסת - מהסוג שהפללו בו אבותי לפנוי שהיגרו לארצות-הברית - ולא
ידעתי איך להתנהג ומה לעשות; ומשפיל מכל - פגשתי בחורים יהודים בני גילוי,
שהקדישו שנים להגנת הארץ, ארץ שבאתי לבקר לאחר יד, כאילו הייתה זו דיסנילנד
יהודית.

במשך אותה שנה באתי לכל מסקנה, שאני יודע כלל להתנהג ולהיות היהודי. ידעתי
יפה שירי חג המולד ושירי פטחה והייתי מרגיש, וראי, בן בית גמור בכנסייה בפטיסטיות;

מפרונטיאק לירושלים

מאת: דב חפץ

כשחייתי יلد

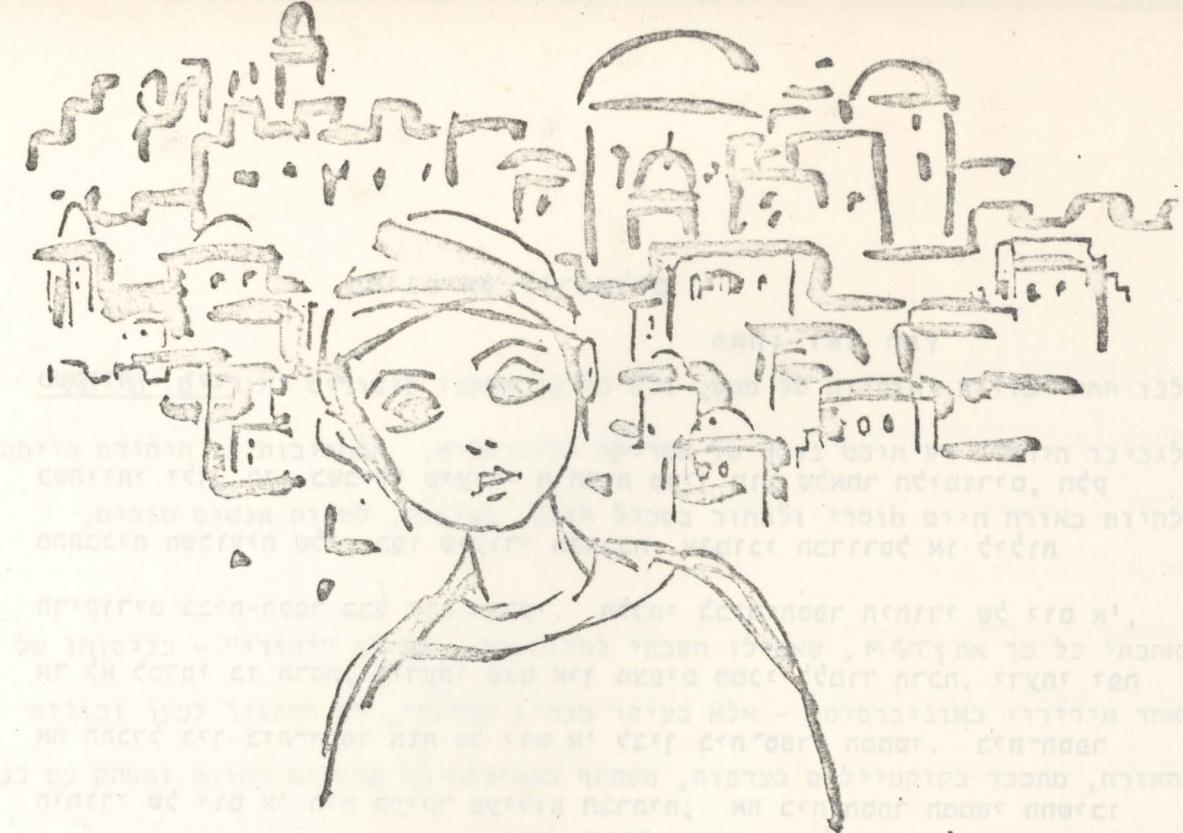
כשהייתי יلد, היו בשבילי שיעורי יהדות מעין חוג לאחר הלימודים, חלק מהתכנית השבועית שלי, כמו שיעורי הנגינה, אימוני הדרוסל אוليلות הריקודים בבית-הספר בכל יום רביעי. הلتתי לבית-הספר היהודי של יום א', אך לא למדתי בו הרבה, וידעתי שגם אין מצלפים מנגני ללימוד הרבה. ידעתייפה את ההבדל בין בית-הספר הזה של יום א' לבין בית-ספרים המשי. בית-הספר היהודי של יום א' היה בעיקר פעילות חברתיות; את בית-הספר המשי החשיבו מאוד, והוא היה לגביו עניין רציני.

בטענו של דבר, הctrptrti לתנועת הנוער של בתיה-הכנות הרפורמיים, נבחרתי לנשיאות הדרציה הארץ-ישראלית עד 1925 ולאחר מכן לנשיאות עד 1945 (הדרציה הארץ-ישראלית של נוער בתיה-הכנות הריפורמיים). ביליתי נפלא בתנועת הנוער, רכשתי לי ידידים לכל תחאים והשתתמתי באין קץ ועידות, פעילותות יוצרות, אירועים חברתיים של מוצאי שבת ואין ספור חוגי ידידות.

למדתי את המלים (אולם לא את המשמעויות) של כתרייטר תפילות ושירי עם עבריות, שמעתי הרצאות לאין מסוף על האתניות החברתיות של היהדות לפטור את רוב בעיות העולם, ובздמנויות אחת, הזכרה לי מאד, במחנה הקיץ של עד 1945 באורווביק, אפיקו השתתפותי בסדנה לשכתוב פרקי אבות, בלי לדעת, לצערני, מאומה על התלמיד, על המשנה או על האחים שפיריהם נאמרו הדברים. כל יהודתי, חושני, הייתה עיסוק טוב רק לסופי שבוע או לחופשות הקיץ.

היעדר התחייבות יהודית

ואולי חשוב מכל, כל יהודתי לא הייתה יהודית מדי. לעומת כל שיר עברי שרנו, היו שלושה שירים של פרי הולி האמריקאי; ולעומת כל סדנה על ישראל, היו כתרייטר סדנאות על פירוק הנשק האוטומי או על זכויות האזרח. כיוון שלא היו

שִׁקָּה וְעַבּוֹדָה בְּקָרֶת וּבְבִנְתָּה

א. טִיחַת-קְמִיתָה: הַיכּוֹלִים בָם וַיָּדִים לְזֹעֲרָה בְּמִלְחָמָת הָעֵם גָּנָד

אוֹרְבִּין?

ב. פְּרָגְנִילִים וְעַבּוֹדָה:

אַמְנוּנִי-לְשׂוֹן

ו. כתוב בְּלִשּׂוֹן הַסְּפָר: הַקְּרֻום שְׁעַמְדָנוּ בָוּ; דָרְךְ הַמְלָן הַקָּטָן שֶׁל הַחוֹמָה: הַחַפּוֹפָף
וְשִׁמְרָה עַל עַצְמָהּ; וּכְלִי עֲשֵׂי מַעֲורָתָה, מְלָא מִים, עַל נְבִיא: רַק
בְּבִנְתִּיָּה (וְצָאתִי מִזְלָם); הַולֵּךְ עַל אַרְבָּע (עַל הַקְּדִים
וְקְרָגְלִים) וּמַתְנֵבָה; וְהוּא כָּבָר קָלָךְ וְאַינְנוּ.

2. הַעֲזֵק אֶת הַמְלִים הַבָּאֹות בְּמִהְבְּרַתְךָ וְכַתּוֹב אֶת הַפּוֹקָן:

עֲזֵקָה; הַתְּחִילָה; מַעֲטָה; עַלְהָה; צִבָּא; שְׁקָטָן; לְהַרְדִּיךְ; תְּשֻׁבָּה.

אַמְנוּנִי-כְּתִיב

1. הַעֲזֵק קָטָע כְּהַתְּחִלָּת הַסְּפָר עַד הַמְלִים: "אָנָי אָבִיא לְכֶם –
אָבָר אַסְרִיקָוּ", וְהַצְטֵט בְּשַׁעַת הַכְּתִיבָה אֶת הָאוֹתִיות כ/, ק/. עַם
גָּבֵר הַכְּתִיבָה, חֹוֹר וְקֹרְאָה שְׁנִית אֶת הַקָּטָע. סְנוּר אֶת הַסְּפָר
וְכַתּוֹב אֶת הָאוֹתִיות הַקָּסְרוֹת. עַתָּה פְּתַח אֶת הַסְּפָר וּבְדֹוק אֶם
לֹא טָעֵית בְּכִתְבֵּךְ.

א. מְפַנֵּן שֵׁם: תַּן שֵׁם לְכָל אֶחָד מִשְׁנֵי הַפְּרָקִים שֶׁבְּסָפָר.

ב. פְּרָגְנִילִים וְעַבּוֹדָה:

אַמְנוּנִי-לְשׂוֹן

1. כתוב בְּלִשּׂוֹן הַסְּפָר:

מְדוֹעַ קָדְלָו פְּתָאָם הַיְּרוֹתָה; כַּה עָשָׂו לְךָ הַרְשָׁעִים; הַם שָׁמוֹ
הוֹמֵר מְפֹזֵץ בְּנָאֵד הַמִּינִים.

2. בְּמַה עֲזָקִים הָאֲנָשִׁים הַבָּאִים?

סְבָלָה; סְוָהָר; צִירָה; רַוְפָא; סְפָרָה; פְּסָלָה; סְנָדָלָה; שְׁקָנָה; חַיטָּה.

ג. חַבּוֹר: כתוב חַבּוֹר דְמַנְזִין עַל הַנְּשָׁא: "הַלְּלָד הַגְּבּוֹר".

— כיxa אָנִי עֲשָׂה: אַנְיִ שֵׁם אֶת נָאָד הַעוֹר עַל גַּבְיוֹ וְעַוְרָבָר בְּקִפְיצֹת מַגְנִים
לְגַן, שְׁבָעֵיר הַעֲמִיקָה, הוֹחֵל וְמַתְגַּבָּב, בָּא אֶל אַפְדָּה הַבָּרוֹת שְׁלָלָם
הַמְּלָאִים מִינָם טֻבִים, מְפַלָּא אֶת נָאָד וְחַזְרָה וְמַבְיאָה וְמַפְלָק בֵּין
הַבָּחוּרִים. כִּי הַבָּרוֹת שְׁלָלָנוּ וְהַרְסָנוּ וְאֶלְלה שְׁנַשְׁאָרוּ — הַקִּים בָּהֶם רַעִים
וְאִידָּאָפְשָׁר לְשִׁתּוֹת אָוֹתָם.

— וְלֹא יַתְּפִסּוּ אָוֹתָה!

— הָרִי אַנְיִ מַדְבֵּר עֲרֵבִית כְּמוֹ עֲרֵבִי, וּבְגַדִּי — כְּמוֹ בְּגַדִּי סְבָל עֲרֵבִי.

— לֹא נִعְמִיד אֶת חַיָּה בְּסִכְנה, אֲשֶׁרְיוֹן.

— וְאַתָּם, אַתֶּם לֹא בְּסִכְנה תִּמְדִיד?

— אַנְחָנוּ מוֹכְרָחִים.

— אַתֶּם מוֹכְרָחִים לְמַסּוֹר אֶת חַיֵיכֶם בְּשִׁבְילֵיכֶם, וְאַנְחָנוּ בְּשִׁבְילֵיכֶם — לֹא

כְּלוּם? — שׁוֹאֵל הַנֵּעֶר בְּרֹאָגָן.

— אָקָה עוֹד יָלֵד.

— עוֹד יָלֵד? — חַזְרָה הַנֵּעֶר בְּרֹאָגָן. — תְּרָאוּ, תְּרָאוּ — הוּא אָמֵר וּמִיד

קֹשֶׁר אֶת הַחֶבֶל.

גַּוְפּוֹ דָל וְרוֹהָה וְהָוָא יַצֵּא דָרְךָ הַאֲשֶׁר.

לֹא הַסְּפִיקָנוּ לְתַפּוֹס אֹתוֹ וְלַתְּהַזִּיק בּוֹ שְׁלָא יַצֵּא, וְהָוָא כָּבֵר נְעָלִים.

— אֲשֶׁרְיוֹן, חַזְרָה! — קְרָאָנוּ כָּוָלָנוּ.

לֹא קְבָּלָנוּ כָּל תְּשִׁבָּה.

שְׁקַט סְבִיבָה. מְדוֹעַ פְּסִיקָוּ פָתָאָם תִּירְיוֹת? הָאָם הַתְּעִיטָה הַעֲרֵבִים; הָאָם

נְפִילָה שְׁנָה עַלְיָהָם?

אוֹלֵי גַם הָם עָצְרוּ אֶת הַנְּשִׁימָה שְׁלָלָם וְהַסְּמִכָּלוּ בְּנֵעֶר הַקָּטָן הַוּחָל

בֵּין שִׁיחִי הַירָק וְסִקּוֹזִים.

שְׁקַט וְדָמָמה, אָק בְּלֵבָנוּ סְעָרָה. לָמָה הַסְּכָמָנוּ לִמְתָת לְנֵעֶר לְלַכְתָּה?

— מַה הַשְׁעָה, חֶבְרִים?

— חַזְוֹת הַלִּילָה בְּקָרוֹב.

כְּשַׁלּוֹשׁ שָׁעוֹת כָּבֵר עַבְרוּ מִאוֹ יַצֵּא הַנֵּעֶר, וְאַין קוֹל וְאַין עֲוֹנָה...

— הַקְשִׁיבוּ יְפָה: הָאַין זֶה קוֹל אֲצָדִים לְמַטָּה?

— בָּן, אֲצָדִים בְּדָמָמה.

— מַי שָׁם?!

— אָנִי, אֲשֶׁרְיוֹן.

— חַזְרָת בְּשָׁלוֹם, נַעֲרָ?

— שְׁבַתִּי בְּלִי מִים...

— מַהְרָה וּקְשֹׁור אֶת הַחֶבֶל סְבִיב גּוֹפָךְ וְנַעַלְהָ אָוֹתָה סְוִף סְוִף!

— לֹא יְכֹל, חֶבְרִים.

— מַה הָיָה לְהָאָשֶׁר?

— מְוֹת בְּתַחַד הַנָּאָד.

— שְׁטוֹיוֹת אַתָּה מַדְבָּר!

— שְׁלָוּם לְכֶם, חֶבְרִים...

— קְשֹׁור אֶת הַחֶבֶל גּוֹפָךְ אָוֹתָה לְמַעַלְהָ!

— אַמְוֹת אָנִי — אָחָד, וְלֹא אַתָּם — חַמְשָׁה.

— מַה עָשָׂו לְךָ הַגְּבָלִים?

— הָם שְׁמוֹ מַזְקֵנָה בְּנָאָד הַמִּים וְשַׁלְחוּ אָוֹתִי אַלְיָכֶם.

— מַהְרָה, הַסְּרָא אֶת הַנָּאָד מַעַל גַּבְעָ!

— הָם קְשֹׁרוּ אֶת בְּנֵי אָל גַּבְיוֹ וְאַיִלְיָה יַכְלֵל לְהַוְרִיד אֶת הַנָּאָד.

— חָכָה... הַגָּה גַּרְד אַלְיָה וְנַקְשֹׁר אֶת הַחֶבֶל סְבִיב גּוֹפָךְ!

— לֹא! הַמִּים שְׁלָקָם יַקְרִים יוֹתָר.

— הַנְּהָר!!!

וּפְתָאָום: ר — ע — ע — מ !!

קוֹל אֲדִיר הַפְּסִיק אֶת הַשִּׁיחָה וְהַכְּלָרְעֵד מַסְכִּיבִּ.

— אֲשֶׁרְיוֹן! — יָצָא קְרִיאָה מֶלֶאָה כָּאַב מַכְיָה כָּוָלָנוּ, כְּשֶׁאָנוּ מַבִּיטִים

מִן הַאֲשֶׁר לְמַטָּה — אֲשֶׁרְיוֹן!

שָׁוֹם תְּשׁׁוֹבָה לֹא בָּאָה.

בָּאֵשׁ וּבְמִים

ספר מיי הַמְצֹר עַל יְרוּדָה וְעַמִּקְמָה בִּימֵי מֶלֶךְתָּהָא אֲזָמָא

א. שְׂמָאֵל

8

עַמְדָמָנוּ הִתָּה בָּעֵיר הַעֲתִיקָה. בְּחֻמָה מִמְשׁ יַשְׁבָנָה. הַלְחָם גַּגְמָר וְהַמִּים
שְׁנַשְׁאָרוּ לָנוּ הֵו מַעֲטִים מַאֲדָ. הָעַזְן מַבִּיטה דָּרָךְ הָאָשָׁב שֶׁל הַחֻמָה
וְהָאָצָבָע עַל הַהֲדָך.

נְשָׁמָע קָול.

— מֵי שְׁמָ?

— אַשְׁרִיקָוּ.

— מֵי אַתָּהָ?

— מַקְשָׁרָ.

— מַהְר וְעַלְהָ!

— יְוָרִים בַּיִ.

— הַתְּכֻפָּף וְהַזָּהָר!

— בָּאָתִי.

נְכָנס נָעַר כְּבָנ שְׁתִים-עֲשָׂרָה, לְבוֹשׁ מַכְנִסִים כְּחוֹלִים. לְרָאשׁוּ מַטְפָּחָת,
עַל מַתְנִיוּ קְשָׁור חָבֵל. אַת פָּנָיו לֹא רְאָינוּ בְּחֹשֶׁךְ, אָךְ לְפִי קּוֹלוּ יַדְעָנוּ
שְׁחוֹא מִיהוּדִי הַמְקוּם, בָּן הַעֲרִיךָה.

— מֵי שְׁלָח אָתָּה אַלְינָו? — שְׁאָלָנוּ.

— מִן הַהֲנָה שְׁלָחוּ אָתָּי — עֲנָה הַנְּעָר.

— וְרָאוֹד, אִיפָה הוּא, וְהַילֵד שְׁהָזָה בָּא אַלְינָו עַד עַתָּה?

— נְהָרָג אַתְמוֹל בְּדָרְכָו אַלְיכָם.

— וְשָׁמָקָ מהָ?

— כָּבָר אַמְרָתִי לְכָם: אַשְׁרִיקָוּ.

— מֵי אַתָּהָ?

— יְלֵד יְהוּדִי, מַעֲולִי סְלוֹנוֹקִי שְׁבָנוֹן. הַבָּאָתִי לְכָם לְחָם וִסְגָּרוֹת
וְדִרְישָׁת שְׁלָום.

— מֵי שְׁלָחָ?

— אָחָד שְׁעַמּוֹ אַבְרָהָם.

— וּמְרוֹעָה לֹא שְׁלָחָ לָנוּ מִים?

— שְׁתִי פָעָם בָּאָתִי עַד הַחֻמָה וּנְאָדָמָלָא מִים עַל גַּבְיָ. אָךְ הַעֲרָבִים
יָרָו בְּהַעֲמָן. בְּדוֹר פָּגַע בְּנָאָד וְהַמִּים יָאָו מִמְנוּ. רַק בְּחַסְדֵי הָיָאָתִי
שְׁלָלָם.

— אֵין לְכָם בְּכָל מִים? — שָׁוֹאֵל אַשְׁרִיקָוּ וְקּוֹלוּ רֹועֶד.

— אֵין לְגַנְבָּן?

— אַנְיָ אָבְיא לְכָם — אָמַר אַשְׁרִיקָוּ.

— אֵיךְ?

— מִן הַצְדָה הַעֲרָבִי.

— שְׁוֹאָלִים אָנוּ בְצָחָק.

— מִמְעָן הַשְׁלָוָת.

— בְּאָוִירָן?

— לְמַה בְּאָוִירָן? — נְעַלְב אַשְׁרִיקָוּ — קָרוֹב הַמְקוּם, רַבָּע שָׁעָה לְלַכְתָּ
בְּרִגְלָ.

— אֵיךְ? הַלָּא לְסֵם עֲרָבִים!

— פְּשָׁוט כֵּה, — הָוּ עֲוֹנָה בְצָחָק. כָּבָר חַשְׁבָתִי בְּדָרְכָ אַתְמוֹל וְהַיּוּם,
עֲשִׂיתִי לִי תְּכִנָת. אַתָם תּוֹרִידָו אָתָּי בְּחָבֵל הַוָת, וְאַנְיָ אָתְגָבָ לֵי אַל
הַמְּאָנָן, אַפְלָא אַת הַנָּאָד וְאַשְׁׁוּב וְאַבְיא לְכָם מִים.

— שְׁטוֹיוֹת אַתָּה מַדְבָּרָ!

תרגיל 1

השלם נא את המשפטים:

1. מולדת זה כל _____ וכל _____.
2. זה _____ ו_____.
3. מולדת זה מכלול של _____.
4. רטע עליים _____.
5. אודם אג של _____.
6. חיוך בסוף של _____.
7. צליל של גיל מפי _____.

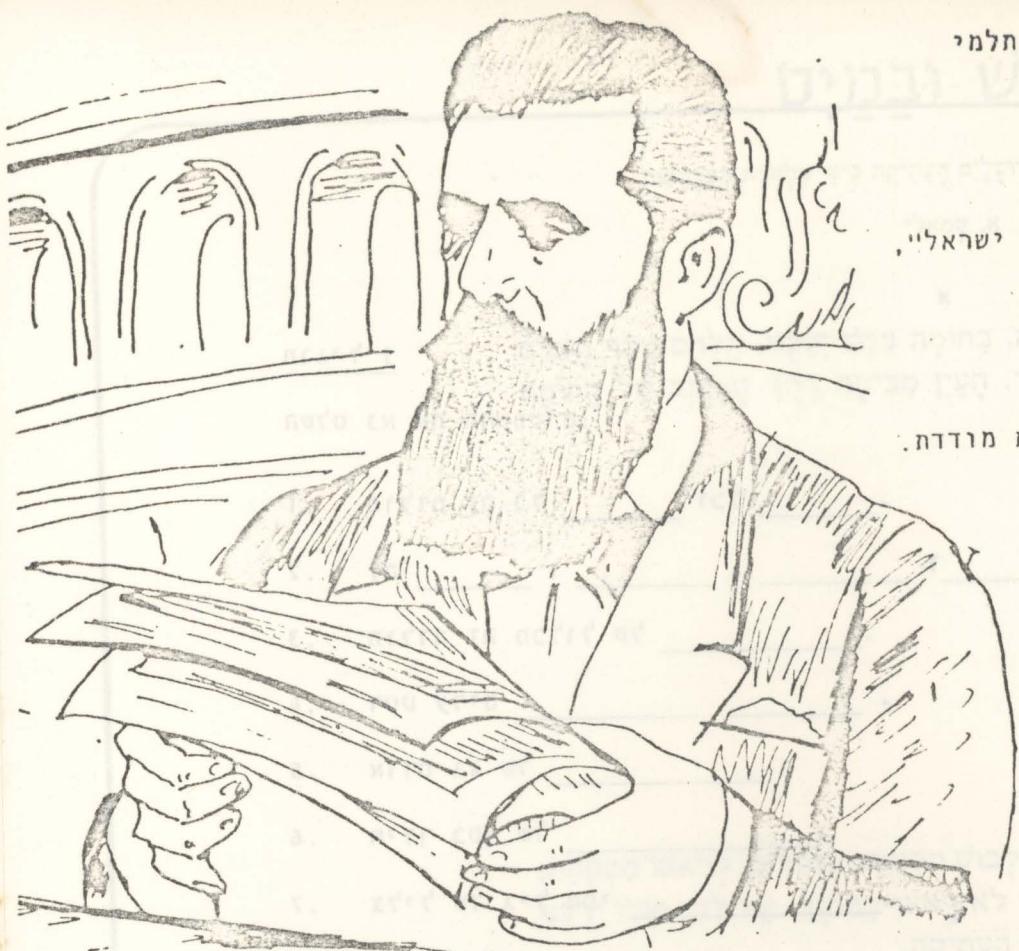
תרגיל 2

1. כתוב אילו צבעים מופיעים בשיר?
2. מה מסמל כל צבע?
3. אילו רגשות נזכרים בשיר?

תרגיל 3

ענה נא על השאלה:

מהי מולדת לפיה השיר?

מוֹלְדָת ?

אמרתי בנפש נרעדת,

זה כל אדם וכל העם.

זה סבא, ואבא,

אמא וסבתא והנכדים

והילדים, והשכנים,

צעירים וזקנים,

כל אדם וכל העם,

ואדםתם וביתם אגם ושדים -

מולדת זה הכל, זה מכלול של גוף; מראה וקול

זה הכל !

זה רטע עליים על עז,

ים חכלת מנצנצ,

אורדים אג של בית,

חיוור כסף של זית,

אור-שחר על הריט,

אגלי-טל זוהרים,

קרן אור רועדת,

צליל של איל מפני ציפור

וצחוק - חינוך

בהיר - עמק

זה הכל מולדת !

פכו פנו אליו נכדי, -

אמור לנו, סבא, שמענו בყול ישראלי,

ני יצאנו להגן על המולדת,

זה זאת מולדת ?

וחלו بي מבט שואל, עין ברוחנת מודדת.

אוצר לשוני

פָּעַלִים	שְׁמוֹת	חָרִיכָם	מוֹשָׁגִים וְצִירופִי לְשׁוֹן
חיבור	סמל		ארץ אבותה
הבע	המנון		שיר-עם
إبد	מקור		ארץ ציון
נפש			

תרגיל 1

ענה נא על השאלות:

1. מתי שרims או מנגנים את המנון?

2. כיצד שרים את המנון?

3. איזו תקווה מביע המשורר בשירו?

כתב נא משפטים שבהם פעלים מהשורש:

קוות

תרגיל 2

כתוב נא את הIFIPL:

1. פנימה

2. מזרה

3. קדימה

4. אבדה

5. חוףשי

6. תקווה

חבר הומנון הלאומי, נפתלי-הרצ אימבר, נולד בולוצ'וב, גליציה תרייז'ן—1856). בילדותו נלה כשרון של משורר, וכבר בגיל צעיר חיבר שירים בעברית. לאחר שם אביו והוא בן 18, עבר את עיר מולדתאג שבנה נרדף עיר חסידים קנאים, ועבר לברודוי נהג תורע למשיכלים, בני העיר. מברודוי בא אימבר ללבוב מלוב לאטי שפומניה. לפי עדונו חיבר ביאסי (1878), שנות סודיה שלפתח-תקוה, את השיר "תקונינו", שאחר כך נקרא בשם התקונה, למועד חיבורו "התקונה" היו עורורים.

KOL OD BALEV AV PENIMA	כל עוד בלב פנימה
NEFESH YEHUDI HOMIYA	נפש יהודី הומיה,
ULEFATEI MIZRACH KADIMA	ולפעתי קיוח קדימה
AYIN LETZION TZOFIYA	עוֹ לְצִיוֹן צוֹפִיה,
OD LO AVDA TIKVATENU	עד לא אֶבְךָ מִקְנָתָנוּ
HATIKVA BAT SHNUK AL PAYIM	הַתִּקְוָה שְׁנָעַק אֲלֵינוּ
LIHYOT AM CHOSHII BE'ARTZENU	לְהִיּוֹת אַم חֻשְׁשִׁי בְּאָרֶצֵנוּ
ERETZ TZION VERUSHALAYIM	אֶרֶץ צִיוֹן וְיְרוּשָׁלָיִם

So long as still within our breasts
The Jewish heart beats true,
So long as still towards the east
To Zion looks the Jew.

So long our hopes are not yet lost.
Two thousand years we've cherished them
To live in freedom in the land
Of Zion and Jerusalem.

פי דעה, הייתה רוחות בייחוד בין היהודי-גליציה, יש למצוא את התקורה השפעה של "התקונה" בהימנון הפולני "עד לא אבדה עולם", כל עוד חיים אנו וביר, בבוואר לאיז ביקר אימבר מושבות וחיבר שירים שנתחבבו על בני-המושבות. ביחסו בתחום לבני-המושבות השיר "התקונה" שהיה מרושר בתהלהבות. מקור ממנינה לא נתרדר עד היום הזה. יש סברים שאימבר עמו התאימה למנגינה שללאות (ואלאות), שהביא עמו מרומניה, שיש אמורים, שנתחבירה ע"י חוץ אחד מאיכרי ראשון-לציוון. תחתית המנגינה ידועה לנו מתוך היצירה המקראית "מולדאווה" של הקומפניו הרשמי סטנאאנ. שר "התקונה" התפשט בכל הארץ בעיסוק בזון תוכנו הלאומי וגם הורות למנגינות העממית שוטפה. לאחר מכן נתקבל שיר "התקונה" כהימנון של חובבי-

התקונה, כהימנון לאומי של מולדתאג, ארץ ציון וירושלים.

קובצי שיריו "ברקאי" נתגלה רגע עמי יהודי, טבאי וכבלוי-מצצע. צורתן הפרטנית ובכנות המשכנתה של יצירותיו מקרותאות אותו לשורי-עס. באחד משירו—"זחוזון"—זה הוא כותב: בחוזון אראה — אחרית הימים עת עמי יקום, יתעורר, עדר ינהל, שדר תלמידים, בין הגוים לא יהיה נודד".

1882 נתודע אימבר אל סיר לורנס אוילפנט, טופר ועיתונאי נגלי, החובב ציון נלהב, שאליו נתלווה כmozicher במסעו לאיז החמש נינים ישב עס אוילפנט בחיפה, ואח"כ יזא (1888) ללונדון ונין-רק. בנין-ירוק המשיך לכתב בעברית ובאנגלית. כי בודך, עני ספר-כל. נפטר שם בתרע"ג (1909).

המנון - שיר לאומי. לכל מדינה יש המנון משלها.

"המנון הלאומי של מדינת ישראל. חיבר את "התקונה" נפתלי הרצ

אימבר בשנת 1878. בשיר הוא מביע את איגזעינו של העם היהודי

לציון ואת התקונה שבלב העם לשוב לארץ אבותיו. המנגינה של

"התקונה" - מקורה בשיר-עם צ'כי.

אָוֹצֶר לְשׁוֹן כִּי

פָּעַלִים	שְׁמוֹת	תָּאָרִים	מְרַשְׁגִּים וְצִירְופִּי לְשׁוֹן
נוֹלֵד	הַכְנֵה	מְצֻוִיר	הַקּוֹנְגָרֵס הַרְאָסָן
הַעֲסִיק	טְלִית		הַבְּרִיק רַעִיוֹן בְּמִרוֹחַי
קִישָׁ	גְּרַתִּיק		מָגַן-דוֹד
יִצְרָ	רַקֵּעַ		בָּא לְעוֹלָם
הַתְּעַטֵּף	טוֹהָר		שָׁבַעַת כּוֹכְבֵי זָהָב
סִימָל	זָדָק		

תְּرָגִילִים

תרגיל 1

עננה נא על השאלות:

1. איזה דגל הציע וולפסון?
2. איזה דגל הציע הרצל?
3. התברונן נא בדגל ישראל וכותוב מה נשאר מהצעה של הרצל ומה נשמע?
4. איזה הצעה נראית בעיביך יותר, של הרצל או של וולפסון? נמק.
5. השוווה בין הטלית ובין דגל ישראל. מה הדומה ומה השונה ביניהם.
6. היכן מניפויים את דגל ישראל ומתי?
7. איזה תפקיד נוסף יש לדגל? באילו מקרים משמש הדגל בתפקיד זה?
8. אילו דגליים מלבד דגל המדינה אתה מכיר?

אל ישראלי – הדגל הלאומי

אנו מוכרים תגלו
בגד וולפסון נירנו
גראטינג נסינגטן

דר הרצל ראה בדמיונו דגל חדש למולדת היהודים – וכבר הוא זכה: יאנו נגול אט דגלה החיש של היהודות – הדגל שעליו שבעה כוכבי זהב על רקע לבן. הרקע הלבן סמל את חיננו הראשית והטהוריות. שבעת הכוכבים – את שבע שנות הזהב ליום העובדה. כי בשם העברוה ניכנס לאארץ הבירה".

לשם, כשהגיע מועד כינוס הקונגרס הציוני הראשון (1897) של ארגינו על דוד וולפסון, עוזרו הנאמן של ד"ר הרצל, לאחר פטירתו היה הנשיא השני של ההסתדרות הציונית העולמית. קביעת הדגל הלאומי הטרידה מאור את וולפסון. דות לבך אנו מועאים בסיטופיו:

"באיה דגל נקש את אולם הקונגרס? מה יהו צבעיו? חזן דגל און לנגו הריעון הזה הכאיבני מאד."

צריך לזרוך את הדגל. ואולם באילו צבעים נבחר?

זהנה בחיק רעוז במוועו: הריש לא דגל, לבן-כחול, בדמותה הטלית, אשר בה נתעט בחפילהותינו – טלית זו היא סמלנו. נוציא את הטלית מנרתיה ונגולו אותה לעיני עם ישראל ולעיני כל העמים. הומני או דגל כחול-לבן ומגן דוד מצויר עליו. וכבר בא לעולם הגלאן הלאומי".

זה הוא שנאמר בשיר: "ידמות לדגל – לנוף טלית ובתוור החותמת, אותן מלכות: מגן דוד". (ר.ס.)

ש החלטת מועצת המדינה המומנית, בכיה בתשרי תש"ט (28.10.49) נקבע הדגל הציוני, הכהול-לבן, שלוחה של המדינה. עיונית מראשיתה ועד קומ מודיעין ישראלי, כדגלה של המדינה.

על מדינת ישראל עשו בד לבן בעורת מלון ועליזו שני פסי נלח כל אורך, ומגן דוד של תכלת באמצע. צבעים לבן ותכלת מסורם גם בצייצית, שהיתה עשויה חוטים גיטים ופתיל תבלת.

ה ד ג ל

כיצד נולד דגלנו הלאומי? / דוד וולפסון

"יבפקודת מנהיגינו הרצל באתי לבזל, כדי לעשות את כל ההכנות לקונגרס הראשון".

בין השאלות הרבות, שהעסיקוני אז, הייתה אחת, לא גדולה אך אם לא קלה, באיזו דגל נקש את אולם הקונגרס? מהם צבעיו? הן דגל אין לנו. צריך לייצר דגל.

ואולם באיזה צבעים נבחר?

זהנה הbrick רעיזון במוחי. הרי יש לנו דגל לבן-כחול. הטלית אשר בה נתעט בחפילהונו – טלית זו היא סמלנו. נוציא נא את הטלית מנרתיה ונגולו אותה לעיני ישראל ולעיני כל העמים.

הזמנתי איז דגל כחול-לבן ומגן דוד מצויר עליו. וכבר בא לעולם דגלנו הלאומי".

הדגל שהציג הרצל

בנימינו זאב הרצל, חוצה מדינת היהודים, הציע דגל לבן ועליו שבעה כוכבי זהב.

הרקע הלבן יסמל את הטור, הטוהר והצדקה. שבעה כוכבי הזהב יסמלו את שבע השעות

של יום העבודה במדינת היהודים.

<u>פָעַלְיִם</u>	<u>שְׁמוֹת</u>	<u>תָּאֻרְיִם</u>	<u>מְרוֹשָׁגִים וְצִירּוֹפִי לְשׂוֹן</u>
שימוש	קישוט	עתיק	המנורה
דלק	מצבה	ברודאות	בית-המקדש
בנייה	מדיני	אוריב	המשכן
הדליק	זר		קורדש הקודשים
החריב			הכהן הגדול
בזז			מנורת שבעת הקנים
שדר			
צייר			

תְּرָגִיל 1

מסביר למנורה שבטמל המדינה מצוירים ענפי זית.
קרא נא את הספר: "מנורת הזהב" וענה נא:
ענפי זית, על שום מה?

תרגיל 2

ענה נא על השאלות:

1. מה אמרו למדים על המנורה לפי הקטע "בני ישראל בשאר עמם..." וכיוון?
2. מה קרה למנורה, כשבית-המקדש נחרב?
3. מה עשו היהודים כדי לא לשכוח את המנורה?
4. מדוע קבעו את המנורה כסמל המדינה?
5. הסבר נא במה דומה המנורה שבטמל המדינה למנורת המשכן.

הזית במקורות

וזית נזכר בתורה כאחד משבעת המינים שביהם נחברת ארץ-ישראל.

אחר נא בספר "ידברים" את פרק ח' פסוק 8 והעתק את שבעת המינים.

עליה זית נזכר בתורה בפרשת נوت.

עיין נא בבראשית פרק ח' פס' 11-10 והעתק פסוק מתאים.

היונה והזית נעשו סמל לשלום בעולם כולם.

תרגיל 1

חשוב נא וענה:

1. על סמל צהיל מצויר:
 .a. מודיע?
 .b. מה מסמל:
2. מדוע בחrho בענפי זית לקשט את סמל המדינה?
 .a. מגן-דוד.
 .b. חרב.
 .c. ענף הזית.
3. מה המשותף לכל הסמלים של החילות ה

סמל מדינת ישראל הוא מנורה מעוטרת בענפי זית. סמל המגנורה הוא עתיק ומוסיר לנו את מנורת הוהב בעלת שבעת הקנים, שהיתה מוצגת בבית-המקדש בירושלים, ונלקחה על ידי טיטוס יחד עם כל כל הוהב לרומא. עירוי המגנורה חזרו והופעו על-גבי ציורים, מטבעות וממצאות בתיקות קודומות, ורקשו כתו-כנת בכל העולם, המשך כל הדורות.

ובՃונינו מוסיפים גם פירוש זה לסמל ישראל: זית זה ומגנורה זו בסמל ישראל על שום מה? על שם שנמשלו ישראל לזית, שנאמר: זית רענן, יפה-פריו-תואר קרא ד' שמן. ומשל צור ישראל בנה: מה דברו של שמן לונגן בנה והם מאיריים שנייהם כאחיהם,vr אמר הקביה לישראל: בני, הויל ואורי הוא אורה ואורכם אורי — אני ואתם נלך ונאריך לציון, וזה שנאץ:

קומי אורי, כי בא אוררי.

המנורה - סמל המדינה

המוציאו היא הסמל היהודי העתיק ביותר, שעליו אפשר לומר בוודאות כי הוא סמל יהודי.

מעבר לא שימוש המגנורה כסמל מדיני, היא מופיעה בקישוט כתמי-כנסת ומצבאות, כסמל דת ישראל.

ויהי המקדש עדשה מנורת זהב, שדלקה שבעה ימים בשבוע. ורוחה של המגנורה, שעמדה במשכן, מתוארת בתורה בספר "שמות" פרק כ"ב, פסוקים ל'ו ל"ג (32-33).

"כני" ישראל נשאו עמהם את מנורת המשכן בנדודיהם במדבר. כאשר נבנה בית-המקדש בימי שלמה המלך, עדשה המגנורה בקדש הקודשים. הכהן הגדול היה מדליק אותה מדי יום, והיא דלקה עד הבוקר".

"עברו שנים ואoisים עלו על ירושלים, החריבו את בית-המקדש, בזזו את כל המקדש היפים וشدדו את מנורת הזהב. אבל היהודים לא שכחו את המגנורה. הם ציירו מנורות בבחוי-הכנסת ועל כלים שונים שהשתמשו בהם. כאשר קמה מדינת ישראל, קבעו את מנורת שבעת הקנים כסמל המדינה".

מנורת הזהב

בבית-המקדש בירושלים הייתה מנורת זהב. שבעה קנים היו במגנורה, כמספר הימים שבעה ומספר האותיות של ירושלים.

ירושלים - הרים שביב לה ובהרים עצי זית. עצי הזית נמכרו זיתים והזיתים וחנו שמן, שמן זית זר, שמן טוב - למנורת הזהב בירושלים.

בשΗחתה המגנורה דולקת היה אור בכל ישראל. يوم ולילה דלקה המגנורה, שרעם יתים נשבוע.

בָּאָבְּ - אַלְּ - וְאָד

א. יומ אבִיב יבֹוָא וּרְקֶפֶת תְּפִרְחָנָה

אוֹרֶם כְּלָנִית בָּהָר וּנְמֻרוֹד

זֶה אֲשֶׁר יֵלְן בַּדָּרֶךְ שְׁהַלְכָנוּ

אַל חַשְׁכָּה אָוֹתָנוּ, אָוֹתָנוּ בָּאָבְּ-אַל וְאָד

א. פֵּה אֲנִי עֹזֶב נִיצַּב לִידְ הַאֲבָן

כְּבִישׁ אַטְפָּלֶט שְׁחוֹר סְלָעִים וּרְכָסִים

עַרְבָּא אַט יְוֹרָד, רֹוח יִם נְוֹשְׁבָת

אוֹרֶד כּוֹכֶב אַחֲרוֹן מַעֲבָר בֵּית-מַחְסִיר

פָּזָמוֹן ...

פָּזָמוֹן

בָּאָבְּ-אַל וְאָד לְנַצְחָ זְכוּר-נָא אֶת שְׁמוֹתֵינוּ.

שְׁיִירֹות פְּרָצָו בַּדָּרֶךְ אֶל הָעִיר

בָּעֵדִי הַדָּרֶךְ מוּטָלִים מַתִּיבָנוּ.

שְׁלִיד הַבְּرָזֶל שְׁוֹתָק כְּמוֹ רַעַי.

בָּאָבְּ-אַל-וְאָד

לְנַצְחָ זְכוּר נָא אֶת שְׁמוֹתֵינוּ.

ב. וְאַנִּי הַוְלֵךְ עֹזֶב כָּאן חַרְשׁ, חַרְשׁ,

וְאַנִּי זָכֵר אָוֹתָם אַחַד, אַחַד.

כָּאן לְחַמְנוֹ יְחִיד עַל צְוִיקִים וּטְרִישִׁים

כָּאן הַיִּינְנוּ יְחִיד מִשְׁפָּחָה אַחַת.

פָּזָמוֹן ...

(קְסָעָה וְעַבְרָה) אֶת פְּעָמִים
קָאָכְעָנִית לוּ פְּסָעָמִים גְּמַרְכָּה
פְּרִיאָה פְּגַרְקָה קְרִוְמָה גְּמַרְכָּה

לAWN : א. ברוקוביץ

הערב יורדו על אופק כווער,

רווחות נצתרת הרטיטו,

ואנו צוינן למזרעה נספֶר

על אישopolמייח ושםו דודו.

אתנו הילן נמסע המפרר,

אתנו סייר הרוא בגבול,

בקומזיז היה מזמר, ועוד איין,

אתנו שבן הלול.

האייש פינגיאן והגידו,

היש עוד פלמייחניך כמו דודו

היהם לו בלורית מקורזלה שיער,

היהם לו בת-צחוק בעיניים,

ועה הקיפוהו בנות עד צוואר

צחוק הוא עד לב השמים.

אר ליל הורדה מן הלב לא יחלוף,

עת עוגן בחושך חרק,

הוא ילד נשא מן הים אל החוף,

לייטע את חייו ושתק.

חויבו אז הי"חברה", אנווד הוא,

לאן התגלגת, יא דודו

והנה הי"זקי" בא בערב אחד,

זרח אז ירח של קיז,

וזודו חיבק את הטען שביז

וחרש יצאו נבליל.

עם שחר הבנוו אוטו מן הקרב,

הברוש צמrhoו איז הרכיין.

רק מי שביבל את הטוב נרעינו,

אותנו יוכל להבini.

בָּעֵרֶבֶת הַגָּבֶן

/ רפאל קלצקיין

בערבות הנגב מתנווץ הטל.

בערבות הנגב איש מגן נפל.

לא נשם הנער וננדם הלב,

את בלוריה השער רוח תלטף.

הلومת עצבת ויגוון נורא

אם זקנה נצבת ובמושחת דברה,

הדמייה ניגרת מעיני אמר

בא כדור עופרת ויפלח לבר...

... אז צעד קדימה נער גבה-קומה

ויאמר לה, אמא, אל לך בדמייה,

בחוריינו, אמא, בימי פקודה

מול שונאיינו, אמא, בחומת פלדה.

מול אויב ומלה צבא דמים עווין

תני לי ואהיה לך אנוכי לבן

בערבות הנגב הוא לחץ ידה

אם תרצו חבריה אין זו אגדה.

זיכר אליהם את בניו ובנותיו אשר חרפו נפשם במאבק על המידנה־בדרך
וاثת חילו צבא ההגנה לישראל אשר נפלו במלחמות ישראל.

זיכר ישראל ותפרק בורעו ויאבל על זיו העולמים וחמדת הגבורה וקדשת
הרצון ומסירות הנטש אשר נספו במערכות הקדשות.

יהיו גבורי הדרור וננצחן הנאמנים והאמיצים חתומים בכל ישראל לדור
דור.

הצבאי ישראלי על־במוציך חלל איך נפלו גבורים:
אל־תגידו בtgt אל־תבשו בחוץ אשקלון
פנדתשמנה בנות פלשתים
פנדתעלונה בנות הערלים:
חרי בגלבע אל־טל ואל־טטר עליהם ושדי תרומות
בי שם נגען מגן גבורים
מגן שאול בלי מ Sith בשמן:
מדם חללים מחלב גבורים
קשה יהונתן לא נשוג אחר
וחרב שאול לא תשוב ריקם:
שאול ויונתן הנאהבים והנעימים בחיהם
ובמוצם לא נפרדנו
מנשרים קלוי מאריות גברוזו:
בנות ישראל אל־שאול בכינה
המלבשבם שני עמ־ערנים
המעלה עדין זהב על לבושם:
איך נפלו גברים בתוך המלחמה
יהונתן על־במוציך חלל:

צרי־לי עליך אחוי יהונתן נעמת לי מادر
נפלאתה אהבתך לי מאהבת נשים:
איך נפלו גבורים ויאבדו בלי מלחמה:

[שמואל ב, א, פס. יט – כז]

זכרון, אחיהם!

ת. גורי

זכורנו, אחיהם יקרים!

יאנו עמכם בבוא יום ונפלנו עם ערבות.
כבד הקרבות במישור והאש להכח בחרים,
— ואנו נפלנו בחרב.

הכלנו עמכם בשורה ארוכה וקדרת.

זכורנו, אחיהם, את לבנו פלהה הועפרה.

יש צחוק ושםחה וקולות חוגגים מעברנו,

ונגהנו איננו רואים ופְרַחִים עצובים על קברינו

זכורנו, אחיהם ורעים,

כי נפלנו בשם החרים!

יְהוָה אֱלֹהִים

עיהו משותף של טהורי הארץ

יום ששי, ה' אייר, ח' ש' ח' - 14 במא' 1946 - שנה 4 אחד העם. - יום אחדרון לשלוונו זדים

העם מכריז על מדינת ישראל

ב-29 בנובמבר 1947 קיבל עצרת האומות המאוחذות החלטה המחייבת הקמת מדינה יהודית בארץ-ישראל – וบทוקף וכוטנו הטבעי וההסטוריה אנו מכריזים בזאת על הקמת מדינה בארץ-ישראל היא

מִדְלָבָת לִשְׁרָאֵל

כג' חוקי הספר הלבן בטווים ומבוטאים
כל שאר החקיקות הקיימות בארץ עודם בתקפה

A black and white photograph of a stone relief sculpture. The relief depicts a central seated figure, possibly the Buddha, in a meditative or teaching pose, surrounded by smaller figures and a narrative scene at the base. The relief is set into a wall, with a rectangular opening visible to the right.

תְּמִימָנָה תְּמִימָנָה תְּמִימָנָה תְּמִימָנָה תְּמִימָנָה תְּמִימָנָה

העם מכריז על מדינת ישראל – עתון משותף של עתוני הארץ, 14 במאי, 1948.

אמירות על הארץ ישראל

לעוזם ידור (ג'גור) אדם באָרֶץ יִשְׂרָאֵל בָּעֵיר
שְׁרֵךְ נְכָרִים, וְאֵל יִדּוֹר בָּחוֹזַת אָרֶץ וְאֵפְלוֹ בָּעֵיר
שְׁרֵךְ יְהוּדִים.

(כתבות ק"י)

כל סדר באָרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׁרוֹי (גִּמְצָא) בְּלֹא עֲוֹן
(חסט).

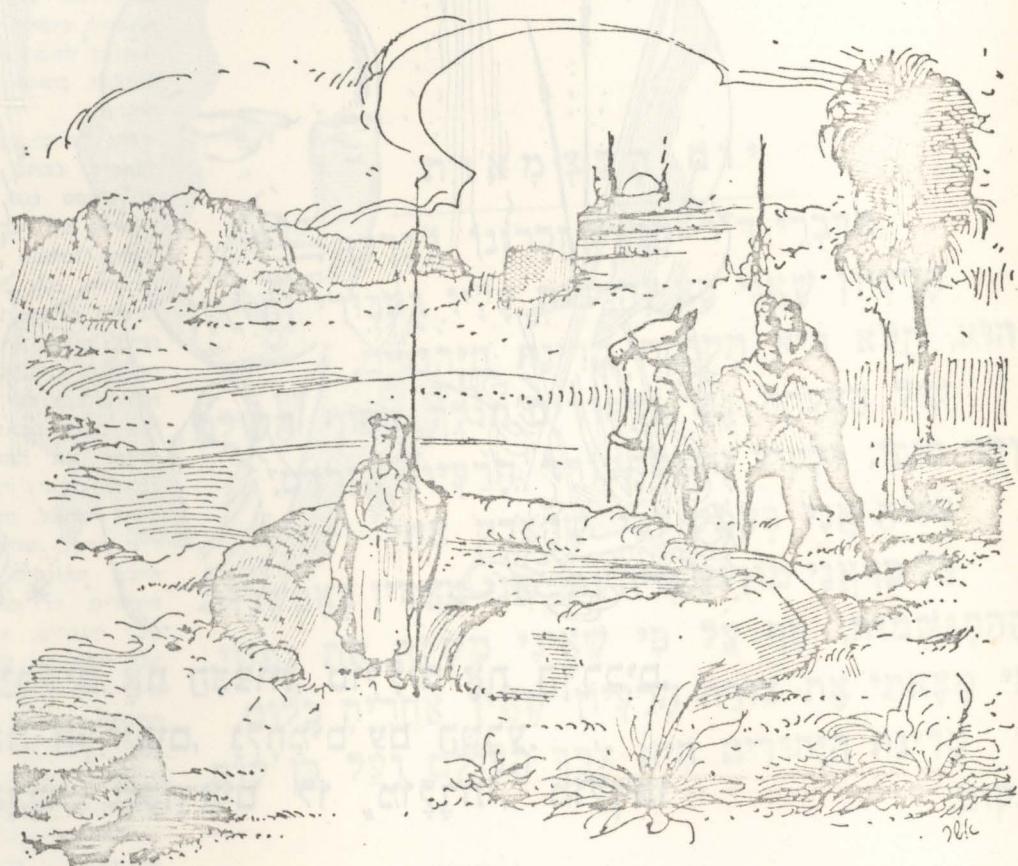
(כתבות קי"א)

בָּאָרֶץְכֶם אַתֶּם יוֹשְׁבִים פְּכַתָּה, וְאֵי אַתֶּם יוֹשְׁבִים
בְּבִטְחַמְּחֻזָּה לְהָ.

(ספרא בחקומתי)

ישיבת הארץ יִשְׂרָאֵל שְׁקוֹדָה כְּנֶגֶד כָּל הַמִּזְוֹת
شبתורה.

(ספררי ראה)

זהה אראנו
מן מהשוף אל קאָרָה,
מן בגוֹלָה אל פְּקָדוֹרָה,
יעַצְאוּ אַחֲינְגוּ.
זהה אראנו
לא גְּנוּם וְלֹא גְּשָׁלְטָן,
קדִימָה צָעֵד גְּצָעֵד
בָּאָרָאנְנוּ.
זהה אראנו
נקִים מְדִינָה לְמִפְּאָרָת,
אָרָזְיִשְׂרָאֵל וְלֹא אָמָר
לְעַמּוֹן.
זהה אראנו
על בּוֹ נְשָׁמָח וְגַנְוָן:
יִשְׂרָאֵל? לעוזם תפּוֹן.
זהה אראנו
זהה אראנו

אזורים טבעיים לשיטוחם בקמ"ר: גליל (1830); ביקעת הירדן
ועמק חורבאל (1.100); מישור החוף (2940); הדר הכרמל; גבעות
מנשה ועמרון (530); הנגב (1,040); הר היישלים (627);
הנגב (10,901); הערבה (1,934).

הרים: כתף הר חרמון (2,224 מ'); הר מירון — גליל (1,208
מ'); הר חלחול — יהודה (1,020 מ'); הר רמו — נגב
(1,035 מ').

יממות ונחרות: ים המלח — שטח 2020 קמ"ר; ים כינרת —
שטח — 165 קמ"ר; יידן — אורך 252 ק"מ. נחרות אחרים:
ירמוֹת קישׁוֹת, וְרוֹדוֹן, נַעֲמָן, וְעוֹרָה.

אוכלוסיות המדינה: יהודים כ-3,250,000; ערבים ומיישבים אחרים
רומיות: 650,000; ע-ה-כְּבָל כ-4 מיליאון תושבים יהודים, ערבים, נוצרים.

עיר הבירה — ירושלים כ-400 אלף נפש; תל-אביב 350 אלף;
חיפה 250 אלף. ערים אחרות. למיניהם מאה אלף תושבים. בת-ים,
חולון, רמת-גן, פתח-תקווה, באר-שבע.

מספר היישובים בכל אורי הארץ — הם למעלה מ-900, מהם
800 יישובים של יהודים.

ארץ-ישראל

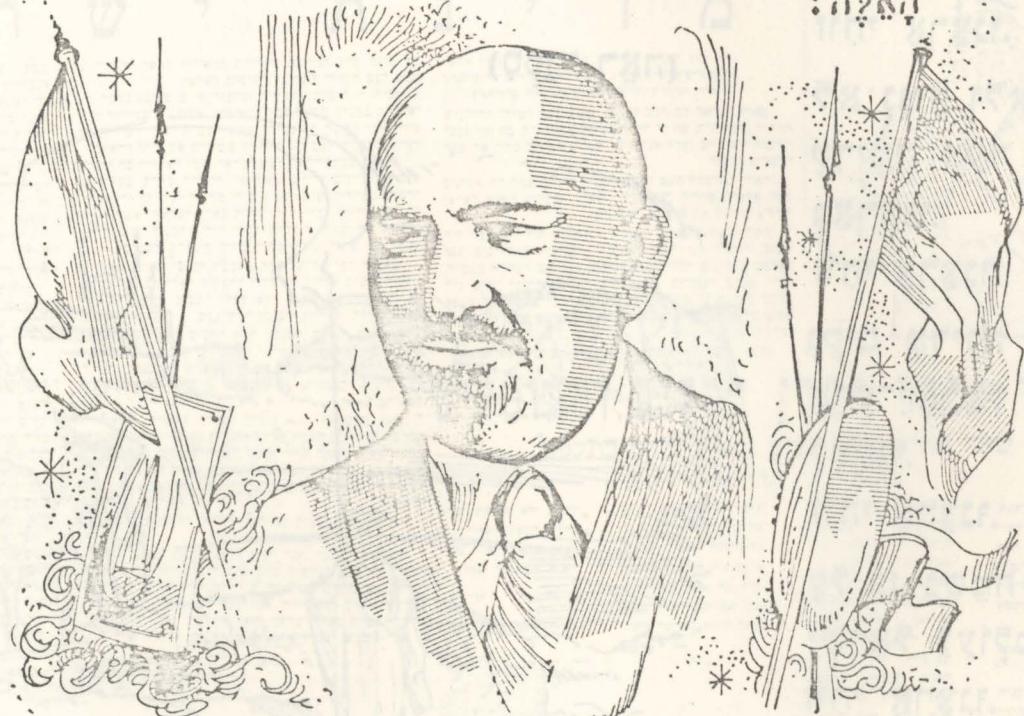
במקורות נקראה הארץ — כנען ארץ-העברים. ארץ הצבי ארץ
הקדושים, ועוד. אוֹי שכונת בקידמת אסיה בין הים התיכון והים
הסורי מאו ומקרם הוויה ארץ מעבר ושרה-קרבות בין מערכות
גדלותן, אך גם צומת מסחרי חשוב.

הגבולות שהובתו לאברהם אבינו הם: "מנזר מצרים עד הנهر
הגדול, נהר פרת" (בראשית ט"ג י"ח).

בתקופת ממלכת המגדאטיב הברוטית נתקע עבר-הירדן המורוח
משיטה של איי המכערויות הוקטו עד ל-27,000 קמ"ר. בתום מלחמת
העצמאויות היה שטחה של ישראל 20,300 קמ"ר לאחר מלחמת
ששת הימים.opsis. תפסו השטחים ששלטו ישראל כ-70,000 קמ"ר
איי גובלות עם לבנון וסוריה בעפ"ן, עם ירדן בדרום ועם מצרים
בדרום-מערב.

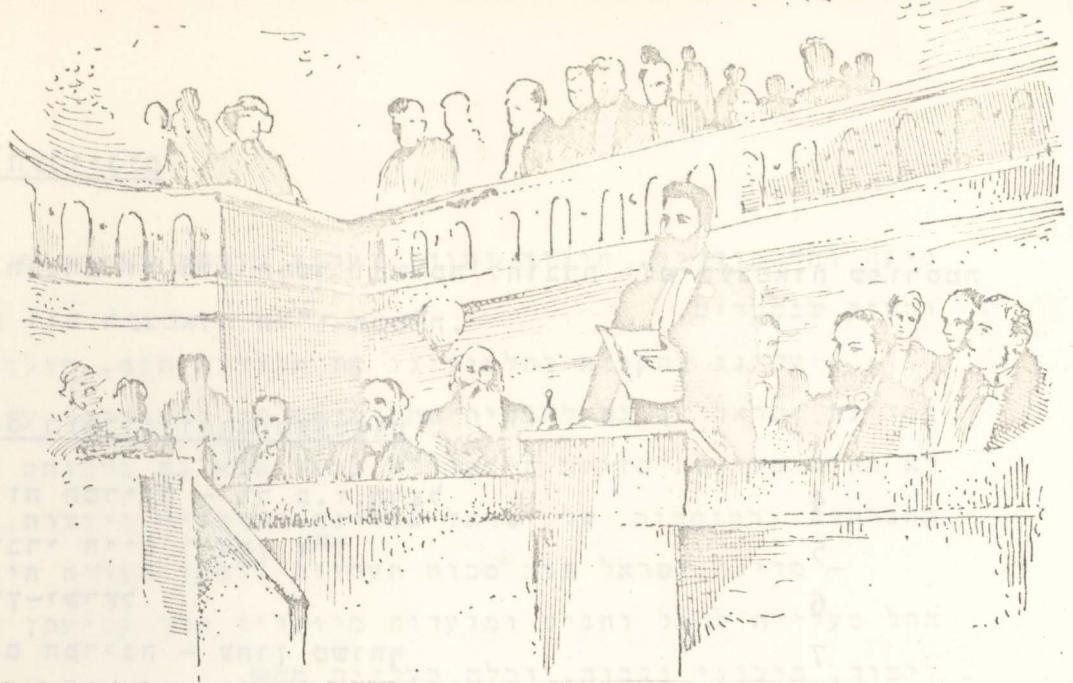
מִדְבָּרִי גַּשְׁיאַ פֶּמֶדִינָה הַרְאַשׁוֹן, פְּרוֹפְּסֹור דּוֹקְטוֹר
סִימָן וַיְצָמֵן זְכָרוֹנוֹ לְבָרְכָה:

אֶרֶץ גְּבֻנִית בִּיסּוּרִים, בָּאֲהַבָּה וּבְעַזְבָּה.
בָּאָרֶץ אֲחַרְות לֹא הִתְהַלֵּנוּ מִהְזָמָנוֹת לְטֻלָּם
טְצַמֵּם שֶׁל יְסוּרִים אֲלָה. בָּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל — אָנוּ
הַבּוֹנִים אֶת הָאֶרֶץ וְאָנוּ מַתִּיסְרִים בְּכָל הַיְסּוּרִים
הָאֲלָה:

אָנוּ מִיְבָשִׁים אֶת הַכָּזֹות, סֹזְלִים אֶת פְּדָרְכִים,
מִקְיָמִים אֶת הַצְּרִיפִים, גַּלְחָמִים עִם הַטְּבָע.
זֶהוּ פְּדָךְ שְׁקוֹרָאִים לוֹ "מוֹדַת", מַזְלָה
שֶׁל עַמּ...

אָנוּ נוֹשְׁאִים אֶת צִינִינוֹ לְגַדְלוֹת, לֹא לְהַצְלָת
יְחִידִים... אֶלָּא לְגַאֲתָה שֶׁל כָּל שָׁארִית יִשְׂרָאֵל...
אָנוּ קּוּבָעִים אֶת הַעֲבָדָה הַגְּזַחַת, שָׁאיִן פְּתַרְנוּ
אַחֲרַ לְשָׁאָה מַאֲשֶׁר תָּקוּמָת הָעָם הַעֲבָרִי בָּאָרֶץ.

ד"ר בנימין זאב הרצל – חזזה המדינה

מייסדה ומנהיגה של ההסתדרות הציונית, ד"ר בנימין זאב הרצל נולד בברופשטי שבוהונגריה ביום כי אירן תרנ"ג (2 במאי 1860) בעורו נער עבר עם הוריו לגור בוינה, בירת ממלכת אוסטריה והונגריה בימיהם ההם. הרצל סיים את לימודיו באוניברסיטה ונהול אלט להקריש את חיו לכתבה על מנת להיות ספר נאכתי, בימיים ההם. עדינו הם היו תלשימים מהוויה יהודית ובמשך היהדות.

הנה קרה כי בגיל 35 נשלח ד"ר הרצל מטעם עיתונו וינאי ח'פאריס, ככתב לעניינים המודרניים של צרפת. בפאריס התה או משפט נגד הקצין היהודי דרייפוס. שנאנש בבנייה ולא מתחו של דבר חף משפט. משפט דרייפוס עורר גל של יהודים. משפט זה הניע את הרצל למלמד ולחתעוק בפיזור היהדות. מאז מלחוץ ד"ר הרצל להקדריש את כל חייו לפיזור העיירה הלאומית של עמו.

הרצל כותב את הספר "מדינה יהודית" ובו הוא מפרש התוכנית להקמת מדינה יהודית. הוא נושא עם מנהיגי מדינת ישראל מחלוקת כדי לבקש את סיום להגשה רעיוןו. בשנת 1901 הוא מכנס בבאז' מאות יהודים מכל הארץ לכנסת הקונגרס ומייסר את ההסתדרות הציונית העולמית. בהחלות הקונגרס בבאז' נאמר: "הצענות שואפת להקים לעם ישראל בית-הארץ-ישראל, מובעתה לפני משפט הכלל".

ד"ר הרצל, שהיה מלא אמונה בהגשמת חזונו סיכם לעצמו היישני הקונגרס בדברים הבאים: "בבאז' יסדי ת את מושת היהודים. לו אמרתי ואת היום בפומבי, היהת התשובה ע' מכל העברים, אולי בעבר המש שנים ובוודאי לאחר חמישים שנה יראו את האמת הזאת..."

מייד לאחר הקונגרס עשה ד"ר הרצל שימושים להציג מה שהתרכז צ'ארט על אי' שהוא מעין רישון המקנה לה לחיות להתיישב באיז' לא הפרעה. בפירושתו עם השולשון מדינאים ומלבים לא השיג ד"ר הרצל סוז ממשי פרט להעת של אהדה לרעיון. גם עשיית היהודים אלה פנה בבקשת

או פנה ד"ר הרצל אל המוני-העם, שהיו כמוהים לנואלה ונהיה פתוחה לקולות רעונו הציוני. יהודו אחת, שמעאו מל'

פרופ' עבי שפירא, העלה בקונגרס הראשו העצה ליידך לאומית לרכישת קרקעות. היא الكرן הקימית לישדאל. ד"ר ז' נאחו ברעינו והבקונגרס החמישי הביאו לאישור ולהת

ישור الكرן הקימית לישראל וכן "אוצר התתיישבות היהודים (הבנק) ומפעלים מעשיים אחרים הנחטו אתיסוד לפע' מعيشת ומתרמת למענו בניין הארץ. אלם, ההתחלות ב-

הראשונות לא השינו תוכניות ממושיות".

בקונגרס הציוני השני, שנערך בשנת 1903, שדרה אוירה ומודכאה. לא הורגשה כל התקדמות מדינית בדריך להשגת המ-

ואז עליה רעון של יישוב יהודים באוגנדה. ימקלט וכמוציא זמני בלבד.

קדעות בקונגרס זה נחלקו. רוב ציוני מערב אירופה

ברעינו אוגנדה, אך ציוני מזרח אירופה ("ציוני-ציון") רעון זה נתקלו.

קרע אום זה שנוצר בהסתדרות הציונית. מרד במידה-רכה

תהי של ד"ר הרצל. מוחלת לב קשה פקרה אותו. וכבר שבור ו

מעמלו הבלתי-לאה הוועא את נשמו בسنة 1904. והוא

בן 44 שנים לחייו.

אמנם זיו חונו של הרצל לא הוועם. לאחר מותו התחל

עליה ומAIR לתלמידיו הרבנים ונאמנים, מגשיי החוץ

למעשה.

יום תע"צ מאות

מהדברי ד"ר הרצל זכרונו לברכה:

הברעון שאני בא? פרצונות עליו בחבורי זה ישן
הוא, שלא מייא תקומה מדינת פיהודים.

קול מצקה גגד פיהודים הולך מסוף הגוים
עד סוף, ולאחריו זה מטעורי ברעון פגודהם.

בטום אני בעמך לבי שמאדק אמי.
על כן אני מודיע ברכות: אני מאמין באפשרות

מתגשות, אף על פי שאני משלחה את נפשי,
כ' מצאתי את צורת ברעון שאין אחריה כלום.

מדינת פיהודים היא צדקה גוים ועל כן קום
תקום.

(מדינת פיהודים)

88-89

תוכן העניינים

* חוברת זו היא המשך והשלמה לחוברת יום העצמאות שפורסמה
לקראת יום העצמאות הל"ז-תשמ"ה.

א. יום הזיכרון ויום העצמאות

4	חוזה המדינה - דר ב. ז. הרצל
5	מדברי חיים ויצמן ז"ל
6	ארץ-ישראל
7	יום המדינה - עתון משותף
10 - 8	לזכר הנופלים
12 - 11	סמלים המדינה - המנורה
14 - 13	הדגל
16 - 15	המנון
18 - 17	מה זאת מולדת?
21 - 19	באש ובמים (הילד אשראיקו)
26 - 22	מפונטיאק לירושלים
27	שיר שלום
28	האם אתה יודע?

ב. יום ירושלים

30	שיר המעלות
	ירושלים (הכוטל, מגדל דוד, הכנסת,
33 - 31	קבר הרצל)
36 - 34	שירי ירושלים
37	תاريichi יסוד בתולדות ירושלים
38	תבינות כפויים

ג. שירים - (שיר הפלמ"ח, חילים אלמוניים,

40 - 39	בשנה הבאה, מהר)
---------	-----------------

ד. מה יש במרכזיה?

42 - 41	מה יש במרכזיה?
---------	----------------

מיעה וההתבוללות. חינוך היהודי וערבי מורשה יהודים הם האיתן
והחזק שבסקרים.

- יעלינו להקנות לתלמידינו את תולדות העם, תולדות א"י,
ומדינת ישראל אף גם להבטיח שהזהותם של תלמידינו עם מדינת ישראל
לא תהיה מעוגנת בזיקה היסטורית בלבד אלא גם בדמותה התרבותית,
החברתית והמוסרית של ישראל כמדינה מודרנית ויוזמתה.

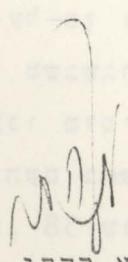
- מדינת ישראל כמה מכוח העליות ולמען העליה היא קיימת,
החל מעלייה לרגל וחגים ומועדים מיוחדים דרך קביעתן של תקופות
לימוד, תיכוני וגבוה, וכלה בעלייה ממש.

אלו הם הייעדים שלנו - המהנים! אחריות עצומה
רווצה עליינו. אמנים בחינוך בלבד - והוא זה הטוב ביותר - עדין
לא יובטח קיום של היהודים עם בתנאים, שבהם הם חיים ביום כת-
פוצות השוננות. אולם היא הדבר ברור, כי ללא חינוך ולא הערכיהם
הרוחניים והיצירתיים של העם, אין יסוד לקיום היהודי בתפוצות,
שלא לדבר על שלימותו ואחדותו של העם. ללא תרבות ולא ערבי רוח
משותפים לא יכול שום עם להחזיק מעמד. זהו גם אחד הניסים שאיפ-
שר את קיומו עד כה.

על כולנו, איפוא, להמשיך ולפעול במסירות ובעקשנות אין קץ
להגשותם של היהודים. זהה הובתו של כל-אחד ואחד מאתנו וזוهو טעם
קיומה של ליחותנו.

בפרק יום העצמאות הל"ח נישא הפילתנו לצור ישראל וגואלו
כפי יברך את מדינת ישראל ראשית צמיחה גאותנו, יגן עליה באברת ח-
סדו ויפרוש עליה סוכת שלומו.

מועדים לשמחה וגאולה שלימה!

א. קהתי
נציג המחלקה, ברזיל

ORGANIZAÇÃO SIONISTA UNIFICADA
DO BRASIL

Departamento de Educação e Cultura

השתדרות הציונית האחדית

ברזיל

המחלקה לחינוך ותרבות

בגולה

וועד החנוך המרכזיזי

VAAD HACHINUCH NACIONAL

מורים, מרכזים ומנהלים יקרים,

בערב שבת, שחל ביום ה', באيار תש"ח, לאחר אלף שמותה מאות
שבעים ושמונה שנים של חורבן וגולה, ללא אرض ובלוי מולדת, התאס-
פו ראשי העם ומנהיגיו ובראשם דוד בן-גוריון, במבנה המוזיאון
ע"ש מ. קידנגוף, בתל-אביב, והכריזו קבל עולם ומלוاؤ על יסוד מ-
דינת ישראל.

הקמת המדינה ציינה את סיום של תהליך ממושך ורצוף מאבקים
של שיבת העם למולדתו. החלטת האומות המאוחדות בכ"ט בנובמבר התא-
כילה בכוחו של המאמץ העילי שעשן היישוב וה坦נוועה הציונית במלח-
מת העצמות. אך מאמץ זה התאפשר, ללא ספק, בכוחם של המעשים בש-
נים הקודמות - פעילות עיקשת ורבת שנים מראשית ההתיישבות הציו-
נית בארץ. בכך נחגש חלום של כל היהודים שככל הדורות, חלום
של חייו חופש, זkipot-קומה במדינה עצמאית-חויפשיה-יהודית.

הקמתה, קיומה וההתפתחות של ישראל לא יתוארו ללא הטיעוע שה-
עניק לה העם היהודי לתפוצתו. ישראל היא מדינתו של העם היהודי.
בהכרתו ובתת-הכרתו יודע כל יהודי ששוב לא יהיה נאלץ להתקיף על
עירים נעלמים ועל פתחיהן של מדינות. ישראל היא "מנת ברזל" לעת-
פורהנות ועל-כן עליה להתקיים. וכי שתקיים עליה להתחזק. רק יש-
ראל חזקה, משגנת ומפוארת תוכל למשיך ולפערול להגשمت החזון, ש-
עיקרי תוכנו מופיעים במגילת העצמות, ותמלא את שליחותה - הבטחת
קיומו של העם באשר הוא שם.

היום, 38 שנה לעצמות ישראל, עלינו, המורים והמחנכים בת-
פוצות, לשומ אל לב, לדבור, להזכיר ולהdagish בעבודתנו החינוכית
כינ:

- מדינת ישראל אינה עדין התגשותה הציונית במלואה. התנוועה
ציונית היא הנושא את הרעיון של עם אחד. כורח הוא לנו להוסיפה
ולהעניק את זהות היהודית ואת החושת אחידותו של העם. בלעדיה התר-
בות העברית והמורשת היהודית יישטף הדור הצער בהפוצות בזרם הטע-

